

Adventes Vēstis

2014. gada janvāris, #01(213)

Vienoti Kristus
cerībā

TĒMA: KĀPĒC
VIŅI AIZGĀJA?
KĀPĒC ES
PALIEKU?

GADA NOGA-
LES PASĀKUMI
DAŽĀDĀS
DRAUDZĒS

EVANĢĒLIJA
SLUDINĀŠANA
AR MŪZIKU

IEDVESMAS
KONFERENCE
NORVĒGIJĀ

INTERVIJA
AR MAINU
RODERTI

Latvijas ziņas	4
Tēma	8
Intervija	14
Mūzika	17
Vārds mācītājam	18
Bērniem	20
Konference	22

Kāpēc viņi nepalika?

Visi, kas darbojas žurnālistikā, zina, ka mēdz būt raksti vai raidījumi, par kuriem gribas, lai tos izlasa vai dzird pēc iespējas vairāk cilvēku. Jo tie ir svarīgi, interesanti vai runā par jautājumiem, kas ir ļoti aktuāli. Tā tas ir arī šajā „Adventes Vēstu” numurā.

Domas par cilvēkiem, kas aizgājuši no draudzes, vienmēr ir satraukušas vai sāpinājušas. Kāpēc? Vai tā nav arī mūsu vaina, ka viņi nepalika? Žurnāla centrālais raksts veltīts šim tematam. Un raksta autors ir veicis lielu darbu, lai tam pievērstos. Šķiet, mūsu žurnālā nav vēl tā bijis, ka raksta autors ir ne tikai uzrakstījis savas atziņas, bet sameklējis daudzus cilvēkus, kuri tagad vai kādreiz aizgājuši no draudzes. Un viņi ir piekrituši dalīties ar savām atbildēm. Turklāt

ilustrācijas arī ir zīmējis pats autors. Šis ir raksts, kas liek domāt.

Gada nogale draudzēs ir bijusi notikumiem bagāta, un par to liecina plašais ziņu klāsts, kas nonāca redakcijā. Mēs patiešām priecājamies par svētībām, kādas draudzes ir guvušas Ziemassvētkos. Un klāt tam visam ir svētruna, kuru Mazsalacas draudzē dzirdēja visi Ziemassvētku vakarā sanākušie. Vai svinēt Ziemassvētkus ir labi vai slikti?

Jums būs arī iespēja vairāk iepazīties ar vienu no čaklākajām „Adventes Vēstu” lasītājām un rakstu autorēm Mainu Roderti. Viņa no sirds pārdzīvo par to, kas notiek adventistu draudzēs. Un uzzināsiet arī, kādi piedzīvojumi gadu mijā ir bijuši mūsu bīskapam.

Svētīgu lasīšanu!

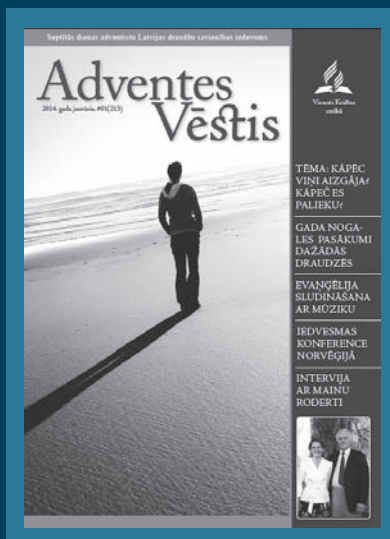
Aidis Tomsons

AdventesVēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Līvijs BALTRUŠAITE
Māris DEBNERS
Mārite LIPSKA
Valda REĶE

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība, izdevniecība
PATMOS

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Vilnis Latgalis
*Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps*

Lūgšanu svētības

Jaunais 2014. gads adventistu draudzēs visā pasaulē ir iesācies ar 10 lūgšanu dienām, vienojoties lūgšanās pēc atmodas un Svētā Gara izliešanās mūsu draudzēs. Tas ir atgādinājums par draudzes lielāko vajadzību un atsaukšanās Kristus aicinājumam īpaši lūgt tieši pēc Svētā Gara.

Lūkas 11:9-13- Tā arī Es jums saku: lūdziet, tad jums taps dots, meklējiet, tad jūs atradīsiet, klauvējiet, tad jums taps atvērts. Jo ikkatrs, kas lūdz, dabū, kas meklē, atrod, un, kas klauvē, tam atvērs. Kur būtu kāds tēvs jūsu starpā, kas dotu savam dēlam čūsku, kad tas lūdz tam zivi? Jeb skarpiju, kad tas lūdz olu? Ja nu jūs, ļauni būdami, zināt dot saviem bērniem labas dāvanas, cik daudz vairāk jūsu Tēvs no debesīm dos Svēto Garu tiem, kas Viņu lūdz?

Vai esam pietiekoši daudz laika, uzmanības un enerģijas veltījuši lūgšanām pēc Svētā Gara? Vai esam bijuši „Garā vienoti” šajās lūgšanās? Vai no visas sirds ticam apsolījumiem par Svētā Gara izliešanos tieši šajā laikā, kurā dzīvojam? Kas mums būtu jādara, lai uz šiem un citiem līdzīgiem jautājumiem varētu atbildēt apstiprinoši?

Manuprāt, vispirms ir nepieciešama nešaubīga pārliecība par lūgšanu svarīgumu. Grāmatā Kristus dziedinošā kalpošana (355. lpp.) ir rakstīts: „Lūgšanas un ticība paveiks to, ko nespēj nekāds spēks virs zemes.” Pēc šī spēka ticībā mums jālūdz katru dienu. Mēs esam aicināti jau šodien dzīvot debesu gaisotnē un Kristus apsolītā Svētā Gara klātbūtnes spēkā. Domāju, ka tikpat svarīga kā ticība un lūgšanas ir pilnīga uzticēšanās un sevis nodošana Kristum, un atsaukšanās Viņa aicinājumam būt par Viņa Valstības pārstāvjiem katrā vietā un dzīves situācijā. Uzticēšanās nerodas pati no sevis, bet no kopējiem piedzīvojumiem un pieredzes. Tieši ar „lielām grūtībām” saistītie ticības piedzīvojumi parasti sniedz visdziļākās atklāsmes par Dieva mīlestības spēku un žēlastības valdzinājumu.

„Savas vajadzības, savus priekus, savas bēdas, savas rūpes un nedrošību vienmēr nes Dieva priekšā. Tu nevari Viņu apgrūtināt, tu nevari Viņu nogurdināt. Viņš, kurš skaita tavas galvas matus, nav vienaldzīgs pret savu bērnu vajadzībām. Mūsu bēdas un pat to izteikšana vienmēr skar Viņa mīlošo sirdi. Nodod Viņam visu, kas mulsina prātu. Dievam nekas nav par lielu vai smagu, jo Viņš uztur pasaules, Viņš valda pār visu, kas notiek Visumā. Un nekas, kas saistās ar mūsu mieru, nav par mazu, lai Viņš to atstātu neievērotu.” (Elena Vaita „Ceļš pie Kristus”)

Lai šīs rindas iedrošina ikvienu lasītāju Jaunajā gadā iegūt jaunu, vēl nebijušu pieredzi ar Dievu lūgšanās pēc dzīvas un uzvarošas ticības, dzīvi izmainošas atmodas un Svētā Gara kristības! Lai jaunais gads ir lūgšanu gads mūsu mājās, ģimenēs un draudzēs! Esmu pārliecināts, ka katrai ticībā pienestai lūgšanai jau šodien ir mūžības vērtība.

Lai Dievs bagātīgi svētī jūs, jūsu ģimenes, draudzes un lūgšanas!

Gaidāmie pasākumi

16. februāris

Seminārs sieviešu kalpošanas nodaļu vadītājiem un interesentēm, Baznīcas ielā 12a, pl.10:00

16. marts

Seminārs bērnu skolotājiem, Baznīcas ielā 12a, pl.10:00

Sludinājumi

• Pateicība mūsu KUNGAM un Adventistu draudžu savienības bij. bīskapam, ļoti cien. brālim Viktoram Geidem par nodibināto draudzi Olainē.

„Dari redzamus Saviem kalpiem Savus darbus un liec skatīt Savu godību Viņa bērniem.” (Ps. 90:16)

Svētību, Dieva mīlestības uzvaras vēlot Viktoram Geidem viņa 80 gadus un arī turpmāk!

Olaines Adventistu draudze

Ziemassvētku akcija Daugavpilī

Par labu tradīciju ir kļuvusi adventistu literatūras izplatīšana, kuru jau pirms sešiem gadiem iesākuši Daugavpils draudzes kolportieri. Ziemassvētku laikā viņi dodas uz autoostu, kur dāvina cilvēkiem grāmatas.

Šoreiz divu stundu laikā tika izdalītas ap 200 grāmatas, galvenokārt „Lielā cīņā”. Pilsētas iedzīvotāji labprāt pieņēma šādas dāvanas un bija patīkami pārsteigti, ka tik vērtīgas grāmatas tiek izplatītas bez jebkādas maksas.

Svētīgs ir Tas Kungs, kas izlej savu Gaismu pār pilsētas iedzīvotājiem šajā pēdējā laikā. Svētīgas ir tās rokas, kas ziedo līdzekļus, lai grāmatas tiktu bez maksas izdalītas pilsētas iedzīvotājiem.

Regīna Krapāne

Tevi gaida mājās!

Decembri uzskata par īpašu mēnesi, tas ir brīnumu un labestības laiks, kad notiek īpašāki notikumi nekā draudzēs ierasts. Cēsu draudzē šajā mēnesī bija kāda sevišķi jauka diena – 21. decembris. Mēs, cēsnieki, to saucām par Gaismas dienu. Nevarētu gan teikt, ka laikapstākļi bija ļoti gaiši un saulaini. Mūsu dievkalpojuma tēma bija GAISMA, taču tas nebija vienīgais..., bet jāsāk no paša sākuma.

Dievkalpojumu ievadīja Bībeles rakstuvietu lasījumi par gaismu un īpašs lūgšanu aplis, tālāk sekoja skaistas kora un ansambļu dziesmas, kas sagatavoja un noskaņoja domas svētrunai. Mūs uzrunāja mācītājs Viesturs Reķis, un viņa svētrunas laikā zālē caur logiem pēkšņi ieplūda saules stari! Pazīstamie Jēzus vārdi: „Es Esmu pasaules gaisma” bija šīs runas galvenā doma. Pēc svētrunas priekšā uznāca jaunieši ar svecītēm rokās, norunājot vai nolasot kādu Bībeles pantu, kur minēts vārds „gaisma”.

Tad sekoja kas neparastāks – draudzes misijas nodaļas vadītājs Druvis Gredzens pastāstīja, ka iegādāti 250 atstarotāji, un tika piedāvāts nākt priekšā tiem, kas būtu gatavi tos uzdāvināt cilvēkiem Cēsu pilsētā un varbūt pat pastāstīt par atstarotāja uzrakstu – TEVI GAIDA MĀJĀS! Un pēc tiem sāka nākt daudz un dažāda

vecuma cilvēki, tā, ka nepalika pāri neviena nepaņemta atstarotāja. Sekoja svētību lūgšana šai kalpošanai.

Pēc dievkalpojuma visi bija aicināti uz nelielām pusdienām, laiku tajās bagātināja bērnu zīmējumu izstāde par tēmu „Gaisma” un viņu mazie stāsti, kā viņi saprot gaismas nozīmi. Tad visi devās misijā.

Tikšanās bija dažādas, sākot vienkārši no vārdiem: „Labdien, mēs vēlētos jūs iepriecināt ar mazu dāvaniņu...” līdz pat Dāniēla 8. nodaļas izskaidrošanai. Vēlāk sastapāmies, lai dalītos pieredzētajā.

Šis varbūt šķiet pavisam neliels darbiņš, bet vienīgi Dievs zina, cik katra satikšanās bija vērtīga. Un par šo visu, protams, ir jāpateicas Debesu Tēvam, jo Viņš ir tas, kurš dod gan idejas un līdzekļus, gan iespējas un vēlēšanos kalpot. Lūgsim Dievu, lai Viņš dod vislielāko kalpošanas prieku un apziņu, ka Viņš gaida mājās ikvienu!

Cēsis Gaismas diena izvērtās par patiesiem gaismas svētkiem par godu gaismas Radītājam un svētību cilvēkiem.

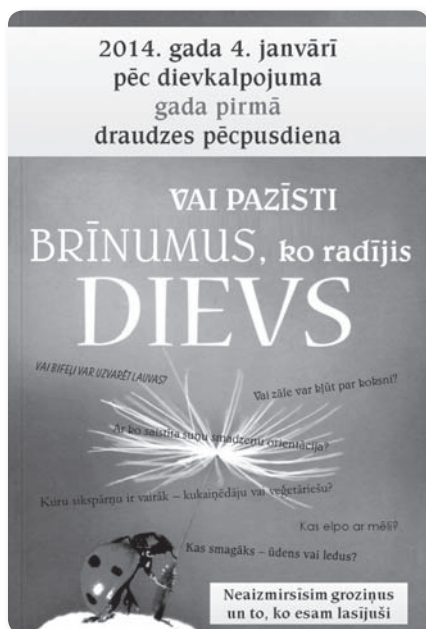
Ieva Birziņa, Cēsu draudze

■ Vai pazīsti brīnumus, ko radījis Dievs?

Jaunā gada pirmajā sabatā Tukuma draudzē notika pēcpusdiena. Par to savlaicīgi informēja koši zaļa papīra lapa ar sarkanu mārīti uz paziņojumu dēļa, kurā ikviens varēja atpazīt ikdienas lasījumu grāmatu „Brīnumu Dievs”. Nē, tas nebija grāmatas vāks, jo virsraksts vēstīja – 4. janvārī draudzes pēcpusdiena „Vai pazīsti brīnumus, ko radījis Dievs?”

Pēc kopīgi ieturētām pusdienām draudze ar Jaunā gada dāvanām iepriecināja bērnus un pusaudžus. Pārrunājām, kā pievienoties 10 dienu lūgšanām un pārdomām par Kunga parauglūgšanu. Un tad arī bija pienācis laiks viktorīnai. Pēcpusdienas dalībnieki sadalījās pie-

cās grupiņās, un uz ekrāna ieraudzījām jautājumu tematus. Varējām izvēlēties – atbildēt par augiem, dzīvniekiem, cilvēku, dabas parādībām. Kaut grāmata tikko lasīta un tā bija saistoša, tomēr 30 sekundēs izvēlēties pareizo atbildi no piedāvātajām četrām nebija vienkārši. Nepareizās atbildes bija asprātīgas – baobabs Āfrikā, elpošanas ritma atgūšanai – pietupieni. Pareizās atbildes atklājās ar interesantiem attēliem. Grupiņu dalībnieki aizrautīgi iesaistījās domu apmaiņā un skaitīja iegūtos punktus. Kad bija atbildēts uz četrdesmit otro – pēdējo jautājumu –, izskanēja – Un tas ir viss? Mēs vēlreiz pārliecinājāmies, cik liela ir mūsu Dieva mīlestība, radot mūs un apkārtējo pasauli tik saskanīgu, sarežģītu, skaistu un brīnumu pilnu. Lai tos saprastu būs vajadzīga mūžība.

Daina Sproģe

■ Dāvana Jēzum

Adventistu Rēzeknes draudze, līdzīgi kā tas notika citās pilsētās, sadarbībā ar labdarības un attīstības organizāciju „ADRA Latvija, „ADRA Austrija” un Rēzeknes Domes Sociālo Dienestu, rīkoja labdarības akciju Rēzeknes pilsētas maznodrošinātajām ģimenēm ar bērniem.

spēlēja dažādus mūzikas instrumentus – vijoles, klarneti un akordeonu. Kopā viņiem izdevās pasniegt iecerēto dāvanu!

Kopumā dāvanas saņēma 100 bērni. Priecē arī tas, ka Adventistu Rēzeknes draudzes brīvprātīgie ar katru gadu piedalās arvien aktīvāk dāvanu sagatavošanā pašu rokām. Šogad tās jau bija 40 dāvanas.

Paldies katram, kas piedalījās akcijas sagatavošanas darbos. Paldies gan Littai Andrejevai, kas gatavoja svētku koncertu, gan bērniem un pieaugušajiem, kas uzstājās, gan dāvanu gatavotājiem. Lai patiesu prieku, dodot un rūpējoties par citiem, piedzīvojam arī ikdienā!

Elīna Ģipsle

■ Mūzika veselībai

Kamerkoris “Cantamus” kopā ar saviem draugiem (grupa “Sliedšņi un griesti”, Augusta Dombrovska mūzikas skolas koris „Strautiņš”, vīru kvartets “Signature Sound Quartet Latvia”, kamerorķestris un citi draugi) 15. decembrī Latvijas Universitātes aula organizēja garīgās mūzikas labdarības koncertu, kura mērķis bija pasludināt vēsti par Kristus dzimšanu cilvēkiem, kā arī savākt naudas līdzekļus

diviem ziedot.lv projektā iesaistītiem jauniešiem, kuriem ir nopietnas veselības problēmas un ir nepieciešama palīdzība. Koncerts bija plaši apmeklēts, un kopējā summa jauniešiem tika saziēdota vairāk nekā 2000 latu apmērā. Šāda veida projekts jau notiek ceturto gadu, un tas ir pierādījis, ka ir pietiekami veiksmīgs, lai turpinātu arī nākamajos Ziemassvētkos. Projekts nav tikai labdarība, tā ir arī adventistu vārda izskanēšana pasaulē – kas mēs esam, ko varam dot, un mūsu iespējas ir liela Dieva svētība.

Anna Geide

Dāvanas no Vīnes

2013. gadā mūsu draudze (Tukumā) ceturto reizi iesaistījās ADRA Austrija organizētajā projektā „Bērni palīdz bērniem”. 26. un 29. decembrī mūsu draudzē bija Mīlestības diena. Pie mums viesojās 90 bērnu no Tukuma un lauku pagastiem. Pasākumu programma ilga 2 stundas, kurās bērni varēja darboties piecās darbnīcās: mūzikas darbnīcā, tur bērni mācījās dziesmu par mūsu Kungu un Glābēju un iepazīnās ar zvau spēli. Rokdarbu darbnīcā katrs pagatavoja eņ-

ģelīti, bet puzzle – salika 9 attēlus par notikumiem Betlēmē. Mazākie, kuriem tas bija par sarežģītu, iepazīnās ar Jēzus dzimšanas stāstu, aplūkojot attēlus dažādu izdevumu grāmatās „Bērnu Bībele”. Viktorīnas darbnīcā asināja prātu, un kustību spēļu darbnīcā sadraudzējās un iepazīna viens otru.

Pēc aktivitātēm bērni sapulcējās zālē un kopā nodziedāja tikko apgūto dziesmu. Tā izskanēja kā pateicība par sarūpētajām dāvanu pakām, kuras ar priekā mirdzošām acīm saņēma katrs mazais dalībnieks. Pasākumu noslēdza cepumu un augļu cienasts.

Sadarbību ar šiem bērniem un viņu māmiņām noteikti turpināsim, jo arī viņiem vairāk jāiepazīst lielākā Dāvana – Jēzus Kristus.

D.Sproģe

Trīs svētku sabati Ērgļos

Ērgļu draudzē notika trīs svētku sabati pēc kārtas.

Pirmais – maznodrošinātās daudz bērnu ģimenes ierodas uz ADRA pasākumu. Uz ekrāna mācītājs Agris atver „Debess Tēva vēstuli Tev”, dziedam, darbojamies 5 radošajās darbnīcās, ko sagatavojusi Judīte. Tad ierodas 3 gudrie ar kamieli un jautā, vai kāds te pazīst Jēzu, tiek izteiktas 4 patiesas liecības. Jā, tas ir reāli, Jēzus ir bijis tur, par ko stāsta. Un tad ikviens no 50 bērniem saņem ADRA dāvanas, un mīlojamies pie Inetas sagatavotiem gardumiem.

Otrais – vecā gada pēdējais sabats. Sevišķā sirsnībā rakstām viens otram novēlējumu Jaunam gadam. Uz sienas pat eņģeļi sagrupējušies sirds veidā, kas aicina arī mums būt kā vienai sirdij un dvēselei. Vēlāk katrs saņem savu sargeņģeli jaunam gadam.

Trešais – pirmais sabats jaunajā gadā. Sabatskolā galvenais temats – STĀV RAKSTĪTS. Viens ieradies kārdināt bērnus (Agrim rokā melns, ar ragiem, asti...), saldā balstiņā un pieglaimīgi piesienas katram bērnam. Bet viņi ar zobenu (Dieva Vārdu) rokā stingri atvairā – „Nē, es to nedarišu, jo stāv rakstīts...”

Īpaši spārņi cīnījās bija Adrians. Kārdinātājs bēg, sakot, ka te nav ko viņam darīt. Emma rāda prezentāciju par Ķīnu un Taizemi, kur bija rudenī. Judīte par visiem gada notikumiem draudzē.

Mums ir arī hobiju izstāde, lai labāk iepazīstamies. Atklājas jauni talanti. Barbaras un Kitijas adījumi – zeķes, cimdi, Inetas izaustie lakati, brunči, Dāvida koku darbi, Baibas un Emmas cepumi, Ulda foto. Mārites floristika. Judītes papīra locīšana. Agra kalnu ainavas. Sajūsmu saņem Līnas un Kristapa hobiji – mazie kāmiņi. Siena noklāta ar Anetes un Monikas mākslas darbiem, priekšelpā Maijas gleznas, Agra elektrības galdiņš utt., bet visu jau nevar atnest, piemēram, Mirdzas skaisto puķu dāru.

Pārsteigums – ciemos ierodas savienības jaunais bīskaps Vilnis Latgalis ar Ilzi un Sandi. Arī viņiem līdzī ir hobiji. Ilze demonstrē, kā lasa grāmatas, bet Vilnis izvelk no somas paša gleznotu ainavu – skaistu ziemas skatu. Tas nūdien pārsteigums! Ierosinām arī citās draudzēs rīkot hobiju izstādes. Tik daudz jauna atklājas brāļos, māsās.

Maija Žube

Apbrīnojamie talanti

Nez vai kādā draudzē vēl ir tā, ka katros Ziemassvētkos bērni gatavo oriģinālu un unikālu Ziemassvētku uzvedumu. Rīgas 5. draudzē šī Dieva dotā dāvana ir apbrīnojama.

Bērnu skolotāja Ingrida Markusa, kuru daudzi pazīst viņas dzejas dēļ, (vai AV lasītāji iepazīst ar viņas sacerētājiem vārniņu tekstiem Bērnu lappusītēs), jau vairākus gadus pēc kārtas sacer īpašu Ziemassvētku lugu. Talantīgā Māra un Lienes Žagaru ģimene to piepilda ar muzikālo saturu un apdari. Dažādi mākslinieki draudzē gatavo dekorācijas. Bet bērni, kas visu to realizē, nebeidz pārsteigt ar spēju garos tekstus ne tikai iemācīties no galvas, bet apbrīnojami reālistiski izspēlēt skatītājiem. Bet šogad bija dubults piedzīvojums – jauns uzvedums tika iemācīts pašu draudzes svētkiem, bet iepriekšējo gadu luga bija jāsagatavo Centra draudzes Ziemassvētku vakara dievkalpojumam. Visu režisora darbu uzņēmās pati Ingrida.

Nezinu kā citus skatītājus, bet mani redzētais aizkustināja līdz sirds dziļumiem. Ja šos uzvedumus būtu jārāda Latvijas Televīzijā, mums nebūtu jākaunas it nemaz. Un kam bija vairāk prieka – bērniem vai skatītājiem –, to nemaz nevar pateikt. Gandarīti izskatījās visi.

Aidis Tomsons

Ziemassvētki papildina CM klubu

22. decembrī Madonas adventistu draudzes telpās notika Madonas Ceļa meklētāju veidots, bet ADRA Latvija un Austrija atbalstīts Ziemassvētku pasākums, uz kuru tika aicināti

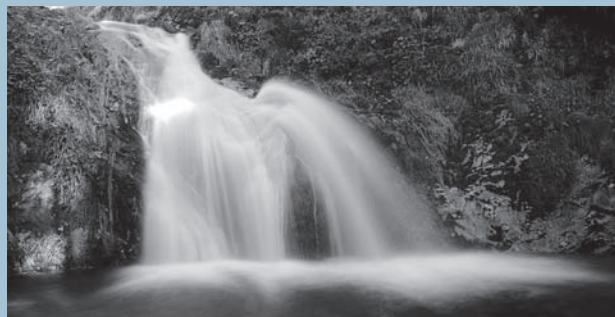

30 bērni no sociālā dienesta redzesloka esošajām ģimenēm jaunākajā Ceļa meklētāju vecumā. Bija iepazīšanās spēles, Ziemassvētku dziesmas, garīga satura Ziemassvētku animācijas filmiņa, 3 radošās darbnīcas – piparkūku glazēšana, papīra rokdarbi un viktorīna, kam sekoja informācija par Ceļa meklētājiem un ADRA, un, protams, ADRA's dāvanas.

Bērni tika aicināti uz spēļu vakaru pēc nedēļas kopā ar Ceļa meklētājiem. Uz šo pasākumu ieradās 10 bērni, kas arī bija uz pirmo Ceļa meklētāju kluba nodarbību jau janvārī. Aicinu aizlūgt par šo jauno „iesaukumu” un jaunajiem viņu skolotājiem!

Egita Berele, Madonas CM klubs

Transeiropas divīzijas organizēta Sieviešu kalpošanas konference “Nāc pie Avota”

Vēsturiski pirmajā Transeiropas divīzijas Sieviešu kalpošanas konferencē būs iespēja māsām satikties un pulcēties Dieva pielūgsmē, un vienai otru iedrošināt tālākā kalpošanā draudzē. Uz šo sanāksmi kopā pulcēsies 450 sievietes no visas mūsu divīzijas. Katrai valstij ir rezervēts noteikts viesu skaits. Arī Latvijai ir rezervētas 10 vietas. Konferences galvenā tēma būs “Nāc pie Avota”. TED Sieviešu kalpošanas nodaļas vadītāja Klēra Sančesa, aicinot uz šo konferenci, raksta: “Mēs vēlamies, lai mūsu draudzes sievietēm būtu iespēja satikties un garīgi tikt papildītām. Šāds notikums tiks organizēts reizi piecos gados.”

Konference notiks **no 24.-28. septembrim** ļoti skaistā, kalnainā apvidū Rogaškā Slatinā. Tā ir sena dziedniecības vieta ar īpašām ūdens terapijām. Tās ciema iedzīvotāji ir lieliski stikla apstrādes meistari un mākslinieki. Tur tiek izgatavoti kristāla trauki un suvenīri. Sanāksmēs būs arī īpaši viesi, kā, piemēram: Ģenerālkonferences Sieviešu kalpošanas nodaļas direktore Hetere-Donna Smola un Debija Bireika no Austrālijas. Viņa vada vienīgās trīs floristu akadēmijas Austrālijā. Konferencē ievadrunu teiks TED prezidents Bertils Viklanders, un noslēdzot šo runu teiks TED sekretāre, mācītāja Odrija Andersone. Konferences laikā tiks nodrošināta tulkošana latviešu valodā. Protams, tur tiks organizētas darba stacijas, dziedāšana, liecināšana un daudz kas vairāk.

Ja tevi ir ieinteresējis šis pasākums, vēlies satikties ar citām māsām no mūsu divīzijas un gūt garīgu stiprinājumu kalpošanai savā draudzē, tad vēl ir dažas vietas brīvas, un tu vari piedalīties, ja pieteiksies **līdz š.g. 12. februārim** pie Mārites Lipskas, rakstot uz e-pastu maritel@inbox.lv vai zvanot, mob.29869979.

Brauciena izmaksas:

ēšana + dzīvošana ap 290 eiro, vēl avio izmaksas.

Sieviešu kalpošanas nodaļas organizēts seminārs Rīgā

Ja tu vēlies saņemt jaunu iedvesmu kalpošanai un bagātināt savu garīgo dzīvi, tad tev ir iespējams piedalīties seminārā Rīgā, Baznīcas ielā 12a, **16. februārī pl.10:00**. Īpaši tiek gaidītas Sieviešu kalpošanas nodaļu vadītājas. Lūgums katrai draudzei nodrošināt savu pārstāvi un pieteikties **līdz 5. februārim** pie Mārites Lipskas, rakstot uz e-pastu maritel@inbox.lv vai zvanot uz mob. 29869979.

Ulvis Skadiņš,
Jelgavas draudze

KĀPĒC VIŅI AIZGĀJA?

Kādā sabata pēcpusdienā, atlaides dīvānā, es redzēju kaut ko līdzīgu sapnim. Jelgavas adventistu draudzē bija ieradies pats Jēzus Kristus. Viņa darbības rezultātā draudze ļoti strauji auga. Drīz vien cilvēku bija tik daudz, ka nevarēja satilpt lielajās dievnama telpās. Valdīja pacilāts noskaņojums un rosīga atmosfēra. Tad pienāca brīdis Kristum doties prom. Es sāku vērot, ka cilvēku skaits sāk samazināties. Kristus ievestie cilvēki palēnām devās prom, līdz palikām tikai tie, kas bijām pirms Kristus ierašanās. Kad es to pārdomāju, mani nodarbināja viena doma: kāpēc viņi aizgāja?

Gatavojot šo rakstu, man radās pārlicība, ka iemesli, kāpēc cilvēki pamet draudzi, ir tikpat daudz cik aizgājēju. Tie ir atkarīgi no vecuma, dzimuma, dzīves pieredzes, uztveres, izglītības, kultūras, tautības, vietējās draudzes un daudziem citiem faktoriem un šo faktoru kombinācijas. Izrādās, ka divos žurnāla atvērumos var uzrakstīt ļoti maz. Daudz ir palicis nepateikts. Vēlos piebilst, ka šis raksts ir

mans subjektīvs skatījums, kas balstās uz manu pieredzi, novērojumiem un Bībeles studijām. Šeit izteiktās pārdomas drīkst apšaubīt. Šī raksta galvenais mērķis ir rosināt pārdomas un diskusijas, lai mēs kopā kļūtu labāki. Ja to rakstītu jebkurš cits no mums, tas būtu pavisam citāds.

Kurš ir vainīgs?

Pienāk brīdis, kad kādam cilvēkam

dievkalpojumi sāk apnikt. Lai gan kopīgās sapulces ir pārdomātas – ir uzrunas, lūgšanas un priekšnesumi –, tomēr cilvēks sāk tās uztvert par nastu un pagurt no tām. Vēlāk izveidojas nepatika, un viņš vairs neredz vajadzību deldēt baznīcas solus.

Pirmā doma – šim cilvēkam ir problēmas. Viņam vajadzīga garīga palīdzība. Tomēr ne vienmēr tas ir tā. Šādas izjūtas ir piedzīvojis arī pats Dievs.¹ Tajā

reizē palīdzība bija vajadzīga organizācijai nevis Dievam.

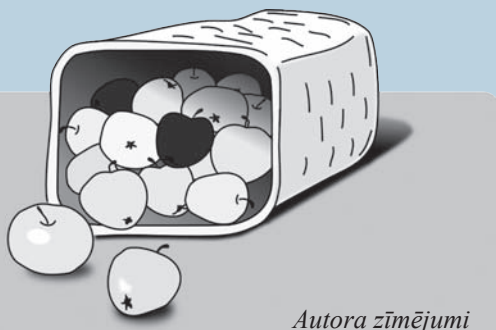
Cilvēku aiziešanas iemesli var būt dažādi. Bībelē ir norādes vismaz uz trim: vaina ir 1) pašā aizgājējā², 2) draudzes vadībā un mācībā³, un/vai arī 3) vietējās draudzes locekļos⁴. Šis raksts ir vairāk domāts mums, kas paliekam un ar savu klātbūtni veidojam draudzes, nevis tiem, kas aiziet prom. Tāpēc aplūkosim tās lietas, kuras uzrunā mūs pašus.

Protams, žēl ir par katru cilvēku, kas aiziet no mums. Tomēr visbēdīgāk ir tad, ja no draudzes aiziet tie, kuri meklē Dievu un visu to, ko Dievs piedāvā.

Es meklēju īsto draudzi

Ko tu atbildētu, ja kāds patiesi Dieva meklētājs tev jautātu, pēc kā var atpazīt īsto Dieva draudzi? Es viņam teiktu, ka patiesās draudzes nosaukumam noteikti jāsatāv no trim vārdiem, kuru pirmie burti ir „S”, „D” un „A”. Varbūt tu vēlētos atbildēt līdzīgi kā es. Bet tas neatbilstu pazīmēm, kas ir norādītas Bībelē. Jebkurš var tās izlasīt un pēc tām vadīties, meklējot draudzi. Kādas tās ir? Pieminēšu trīs.

Pirmkārt, patiesu kristiešu vidū būs mīlestības pilnas savstarpējās attiecības.⁵ Ja tādu nav, vari būt drošs – tā nav īstā draudze. Jāatceras gan, ka izpratne par mīlestību ir ļoti atšķirīga. Turklāt katrā ābolu kastē gadās arī kāds sapuvīšs ābols. Bet tiem nevajadzētu dominēt.

Autora zīmējumi

Otrkārt, tas, ko viņi māca, saskan ar apustuļu mācību.⁶ Šo pazīmi pārbaudīt ir visgrūtāk. Ir tik daudz dažādu konfesiju, kas visas kā viena ar Bībeles citātiem pierādīs, ka viņu mācība saskan ar apustuļu mācību precīzāk nekā citām konfesijām. Tas prasa dziļas un tīras Bībeles zināšanas, kas mūsdienās pat „kristiešu” starpā ir liels retums. Lai gan mēs varam apmulsť daudzajās mācību niansēs, tomēr lielās lietas varam atsiņāt.⁷

Treškārt, patiesā draudzē mājos pats Dievs.⁸ Tas būs redzams, „jo Dieva

valstība nav vārdos, bet spēkā”.⁹ Dieva spēkam ir jābūt redzamam. Vispirms jau pie rakstura izmaiņas. Patiesā draudzē cilvēku dzīvesveidā ir redzamas pozitīvas pārvērtības.¹⁰ Tas nenotiek vienā dienā, bet pastāvīgi.¹¹ Jāatceras gan, ka labs raksturs ar izlikšanos ir tikpat nederīgs, kā slikts raksturs bez tās. Ja draudze tikai runā par Dieva spēku, bet tas nav redzams, šī nebūs īstā.

Ja kāda no šīm trim lietām iztrūkst, cilvēkam ir pamats domāt, ka jāiet pie citas draudzes, jo neatbilst pazīmēm. Tomēr arī pirmās draudzes nebija bez trūkumiem. Dievs nesteidzas pamest šādu sabiedrību, bet aicina laboties.¹² Bez šīm trim pazīmēm ir arī citas lietas, ko cilvēki pamatoti sagaida no draudzes. Aplūkosim kādas no tām.

Vai pie jums var sasildīties?

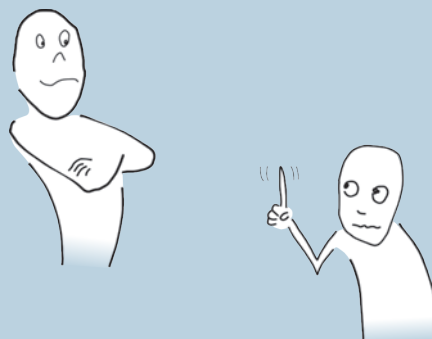
Diviem ir labāk nekā vienam būt... viņi viens otru silda, bet kur lai ņem siltumu viens pats?¹³ Cilvēks ir iekšēji nosalis, ja viņš pastāvīgi ir vientuļš, nesaprasts un nepieņemts. Otra cilvēka siltumu varam sajust, ja pieļaujam viņu sev pietiekami tuvu. Tādai vajadzētu būt draudzei. Tomēr nav noslēpums, ka prakse bieži liecina par ko citu. Esot dažādos kolektīvos, varu teikt, ka savstarpējo attiecību siltuma ziņā draudzes kolektīvs nav ne sliktāks, nedz arī labāks. Tas mums nav glaimojoši.

Lai pie mums būtu silti, ir nepieciešamas divas lietas. Pirmkārt, cilvēki, kas pieņem un novērtē. Šeit vienkārša sēdēšana vienā solā nepalīdzēs. Dzelzceļa stacijā ir daudz cilvēku, bet vai tur var emocionāli sasildīties? Nelīdzēs arī samākslota un iestudēta uzmanības parādīšana. Otrkārt, mūsu draudzes saņēmsmēm ir jābūt tādām, kurās ir iespējams „sildīties”. Tie ir tādi brīži, kuros var nesteidzīgi veltīt personīgu un kvalitatīvu laiku cits cita vajadzībām. To nevar izdarīt svētrunas laikā. To „nedrīkst” darīt starpbrīdī. Tas nesnāķ sabatskolas laikā, jo ir jārisina teoloģiski jautājumi. Pēc sapulces to negribas, jo ir nogurums un izzalkums.

Laimīgi ir tie, kuri ir atraduši draudzē draugus un laiku ārpus sabata sapulcēm, kad satikties. Pie viņiem ir iespējams sasildīties. Šādas saņākšanas pa mājām vairāk līdzinās pirmkristiešu pieredzei¹⁴ nekā mūsu dievkalpojumi, kuru formu lielā mērā esam mantojuši no 20. gadsimta.

Kas attiecas uz savstarpējām attiecībām, Bībelē, it sevišķi Jaunajā derībā, ir ļoti daudz vērtīgu pamācību, kā mums

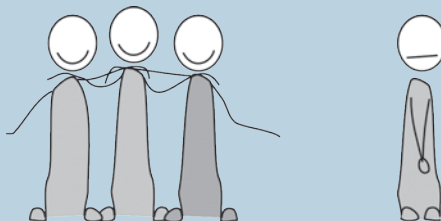
vajadzētu izturēties citam pret citu. Ja tos ievērotu, pie mums būtu silti. Esmu vērojis draudzē atsevišķus cilvēkus, kuri ar savu uzvedību un vārdiem regulāri sāpina citus. Esmu vēlējies veltīt tiem kādu duci Bībeles tekstu, lai viņi ieraudzītu savus trūkumus un mainītos. Tad kādas sabatskolas laikā šis cilvēks pieceļas un pats nolasa kādus no šiem tekstiem, veltot tos citiem nevis sev. Šādos brīžos pārņem bezcerība, ka klimats draudzē kādreiz varētu uzlaboties. Izrādās, tas ir liels sasniegums skatīties spogulī un ieraudzīt sevi.

Lai gan šis notikums parāda, ka Bībeles padomus mēs zinām, un tos atgādināt nav vērts, tomēr vienu lietu vēlos pieminēt. Tā ir novērtēšana jeb savstarpēja vērtības celšana. Draudzē ir daudzi, kas neapzinās savu vērtību. Varbūt man nepiekritīsi, bet es sliecos domāt, ka bērns piedzimstot nezina, ka ir ļoti vērtīgs. Vecāku uzdevums ir viņam to iemācīt, regulāri atgādinot (ar vai bez vārdiem). Starp mums ir daudzi pieaugušie, kuri bērībā šo izglītību nav pienācīgi apguvuši. Tāpēc meklēsim iespējas pateikt iedrošinošus vārdus. Tā nav, ka uzslavas drīkst teikt tikai tad, kad nav nekā sliktā ko pateikt.

Es esmu citāds

Punktiņš, punktiņš, komatiņš, domuzīme, ritentiņš, četri stabī, aplociņš – kopā sanāķ cilvēciņš. Tik tālu mēs visi esam daudz maz līdzīgi. Tomēr iekšēji mēs ļoti atšķiramies. Sākot ar 20. gadsimta sākumu, Amerikā un vēlāk arī Eiropā par ideālu cilvēku sāk uzskatīt ekstravertu, sabiedrisku, komunikablu, runīgu cilvēku. Intravertums tiek uzskatīts drīzāk par problēmu nevis par

rakstura atšķirību. Šāda domāšana spēcīgi iespējas arī kristiešu draudzēs.¹⁵ Intraverts cilvēks labprāt laiku pavadīs vienatnē, dodot priekšroku individuālam nevis grupu darbam. Viņam ir grūti publiski paust savu viedokli, tāpēc visbiežāk neatsauksies publiskai piedzīvojumu stāstīšanai. Sabatskolas diskusijās viņš labprātāk paliks klausītājos. Viņam būs grūti starpbrīdī pieiet, lai aprunātos ar viesiem. Pēc dievkalpojuma intravertais visdrīzāk vēlēšies doties mājās nevis uzņemt ciemiņus. Šāds cilvēks atturēsies no piedalīšanās „ielu” evaņģelizācijas pasākumos. Lielākoties viņam nebūs dabīgi apmeklēt arī mājas grupas pa nedēļu.

Intravertie iet uz baznīcu, lai „izbēgtu no virspusējām attiecībām, triviālas komunikācijas un pastāvīgā trokšņa, kas izplatās mūsu pasaulē, un atrastu mieru neizsakāmajos Dieva mīlestības dziļumos”.¹⁶

Izrādās, ka katrs trešais vai otrs ir intraverts. Tas nav trūkums. Tā ir rakstura īpatnība, kuru lielā mērā nosaka arī iedzimtība. Bībelē daudzi Dieva izredzētie bija intraverti.

Patiesība. Vai tā ir pie jums?

Patiesība ir adventistu „trumpis”. Klifords Goldšteins ir teicis, ka doktrīnas ir vienīgā lieta, kas viņu notur pie Adventistu draudzes.¹⁷ Tomēr ir cilvēki, kas pamet draudzi tieši mācības dēļ. Arī mani šis jautājums ir nodarbinājis. Kad kļuva adventists, es pieņēmu visu, ko man mācīja. Es biju pārliecināts, ka tā ir absolūta patiesība. Viss šķita skaidrs un pats par sevi saprotams. Tas ietekmēja arī manu Bībeles lasīšanu. Pašam neapzinoties, es biju uzlicis „28 mācību” brilles. Bībeli es skaidroju, vadoties pēc neapgāžama pieņēmuma, ka šie 28 mācību punkti ir nekļūdīgi. Tomēr šāds ticības pamats izrādījās ļoti nestabils. Es nonācu dziļā „patiesības” krīzē – pienāk brīdis, kad nepietiek ar to, ka citi tam tic. Par laimi, Dievs man palīdzēja nokāpt no doktrīnu pamata un

nostāties uz Bībeles.

Esmu sapratis vienu lietu. Bībele ir kā „puzle”. Tā sastāv no daudz dažādām atziņām un mācībām. Tomēr ir jāprot tās pareizi sakārtot. Mācības pašas par sevi var būt pareizas. Tomēr, ja tās nepareizi pagriež un noliek neīstā vietā, tad kopējais attēls arī ir nepareizs. Šajā sakarā galvenā problēma adventistu draudzes locekļos ir aplama izpratne par katras atsevišķās mācības nozīmi un vietu. Ir dzirdēts viedoklis, ka visi 28 mācību punkti ir vienlīdz svarīgi. Tomēr tas tā nav. Arī Jēzus norādīja, ka Bībelē ir mācības ar dažādu svarīguma pakāpi.¹⁸

Otra problēma ir tā, ka liela draudzes locekļu daļa domā, ka šī „puzle” jau ir salikta. Citiem vārdiem, trūkst atvērtības pret jaunām Bībeles atziņām. Tas ir tas, kas mūs atšķir no pirmajiem adventistiem – brīvība no tā saucamās „ticības apliecības”, kas nosaka, kā ir jāsaprot Bībele. Viņi šādas „ticības apliecības” izveidošanu uzskatīja par pirmo atkritušas draudzes pazīmi.¹⁹ Mana pieredze rāda, ka pareiza mācība ar nepareiziem uzsvāriem var novest pie baiļu un neziņas pilnas dzīves. Tas ir mokoši dzīvot neziņā par to, vai Dievs tevi ir pieņēmis un vai esi glābto sarakstā. Neziņa, saskaņā ar medicīnas speciālistu Pēteri Urtānu, ir būtiskākais faktors, kas visvairāk ietekmē smadzeņu darbību, izraisot stresu.²⁰

Esmu noguris no citu vērtējuma

Mūsdienās iziešana sabiedrībā nereti ir saistīta ar spriedzi – „ko citi par mani teiks?” No tā, kā es izskatīšos un uzvedīšos, ir atkarīga iekļaušanās kolektīvā. No vienas puses ir jauki, ja visur un vienmēr protam labi izskatīties. Tomēr tas nogurdina, jo latīņa ir samērā augsta. Ir vajadzīga atpūta.

Vai draudze ir vieta, kur varam atpūsties no šīs spriedzes un justies brīvi, vai arī tā ir vēl viena skatuve, kurā tiekam vērtēti? Ja kāds ir pabijis draudzē, aplicinās, ka otrais raksturojums ir precīzāks. Atsevišķi cilvēki tur par svētu pienākumu aizrādīt otram visu, kas kaut nedaudz nesaskan ar augsto Jau-nās derības standartu. Turklāt to dara „laikā un nelaikā”, vietā un nevietā.

Šajā ziņā var saprast tos, kas izvēlas ticēt Dievam, bet nepiederēt draudzei. Vienam ceļojot, var gadīties sastapties ar grūtībām, kuras būtu vieglāk risināt kopā. Tomēr, ja pievienosies kādam ceļotāju pulkam, tad jāsaskaras ar tajā esošajiem „kārtības sargiem”, kuri sabojā ceļošanas prieku, skatoties, vai tu ej pareizi.

Balstoties uz maniem novērojumiem 18 gadu garumā, varu teikt, ka draudze ir piemērota vieta iekšēji spēcīgiem cilvēkiem. Bet kā ir ar bēdīgajiem un grūtsirdīgajiem jeb tiem, kas nopūlējusies un zem smagas nastas, kurus Jēzus sola atvieglināt?²¹

Alkstu pēc kaut kā tīra – bez izlikšanās

*Aizved mani uz Slīteres siliem,
kad tur sila purenes zied.*

*Man tik bieži šai dzīvē ir vīlies,
gribas kaut ko no tīra mazliet.*²²

Ir skaidra lieta, ka kristietim ir jābūt bez „traipa”. Tāds es centos būt. Ja nekā citādi, tad vismaz cilvēku priekšā. No malas skatoties, iespējams, izdevās tīri labi. Gadiem ejot, sāpīgi nācās pieņemt, ka neesmu tas, ko iztēlojos. Mani

darīja nemierīgu kādas dziesmas vārdi: „Vienu dienu, vismaz vienu. Vienu stundu, vismaz stundu. Ja tu esi, tad tu neļauj, neļauj cilvēci krāpt.” Sapratu, ka nespēju uz sevi atklāti un godīgi paskatīties. Es baidījos atzīt savas neveiksmes un vājās vietas.

Ir vēl kāda joma, kurā ir ļoti svarīgi būt patiesam. Kādam slavenam narkomānam ir dziesma ar vārdiem: „Bez slēptām cilpām, bez piekabinātām saitēm, vienkārši brīva mīlestība.”²³ Arī šie vārdi mani urdīja. Kāpēc? Biju pamanījis, ka es nespēju vienkārši draudzēties. Jebkuras attiecības man pamatojās uz galveno uzdevumu – pievienot cilvēkus draudzei. Draudzības pamatā ir atklātība, bet es nevarēju būt atklāts par savu „galveno” mērķi. „Sveiks! Es ar tevi veidošu draudzīgas attiecības, lai tu mainītu domāšanu un kļūtu adventists. Vai būsim labākie draugi?!”

Vai vienkārša draudzība, bez vēlmes otru pārveidot, ir kaut kas slikts? Nav!

Es vēlos augt. Pieņemsiet?

Katrs varam novērot gan pie sevis, gan apkārtējos cilvēkos, ka mūsu apziņa attīstās. Ir daudz grāmatu par bērnu un jauniešu attīstību, tomēr pētnieki novērojuši, ka arī pieaugušo cilvēku apziņa attīstās. Iegūstot jaunu pieredzi un zināšanas, cilvēkiem mainās arī autoritātes un vērtības. Pamatojoties uz pētījumiem 40 gadu laikā, tika novēroti 8 attīstības posmi, kuriem cilvēki var iziet, bet var arī neiziet cauri.²⁴

Ir būtiski saprast, ka cilvēks, atrodoties jebkurā no šiem attīstības līmeņiem, rīkojas tā, kā tas, viņaprāt, ir vispareizāk. Laikam ejot, viņš iegūst jaunu pieredzi un zināšanas. Līdz ar to mainās arī viņa izpratne par to, kā būtu pareizi rīkoties. Viņš vairs nedara to, ko iepriekš, jo tagad tas viņam liekas aplami. Uz otru pusi, viņš sāk darīt tādas lietas, kas iepriekš šķita nepieņemamas, varbūt nevajadzīgas un neinteresantas. Viņā ir notikusi izaugsme.

var šķist ļoti teorētiski.

Nav tā, ka cilvēkiem neslāpst. Daļa no viņiem aizgāja, jo šeit neatrada ūdeni. Mums, mācībspēkiem, apmācību kursos psiholoģe izteica domu, ka cilvēki pamet kristietību, jo kristīgā baznīca nesniedz vajadzīgo piepildījumu. Es piekrītu, ka organizācija tāda, kāda tā ir tagad, tiešām nesniedz šo piepildījumu. Bet to nevar teikt par Kristu.

Džims Honbergers kādā savā uzrunā atzina, ka teicienā „relīģija ir opijs tautai” ir dziļa patiesība.²⁸ Jo piederība organizācijai (lai arī tie būtu Adventisti) sniedz viltus drošības sajūtu, ka ar mani viss ir kārtībā.

Iztēlojieties pliku vīrieti. Ja ne no priekšas, tad vismaz no mugurpuses. Pievienojiet tam klāt, ka viņš ir izkāmējis bezpajumtnieks. Viņš nēsā biezas brilles, jo ir vājredzīgs. Sabiedrībā viņš cenšas būt smaidīgs, bet vienatnē var redzēt, ka ir dziļi nelaimīgs. Nožēlojamais visā tajā ir viņa pārlicība, ka ar

Nav runa par to, ka vieni ir pareizie un otri atkritēji. Mēs vienkārši esam ar atšķirīgu apziņas briedumu.

Patiesībā man ir jābūt vienkāršam, patiesam, draudzīgam un arī atklātam par savu ticību. Par citu pārveidošanu un pievienošanu draudzei parūpēsies Dievs.

Cik savādi, ka tieši draudzē cilvēks var kļūt netīrs, negodīgs pret sevi un saviem tuvākajiem līdzcivīkiem, kā tas bija noticis ar mani. Vai nav tā, ka Dievs no mums prasa atklātību, godīgumu, sirds skaidrību, bet draudze – ārēju nevainojamību un labus rezultātus evaņģēlija darbā?

Mani nodarbina vēl kāds jautājums. Cik atklātas un patiesas ir uz sabiedrību vērstās draudzes kalpošanas? Ko vēlamies panākt, rīkojot veselības izstādes, ģimeņu attiecību pasākumus, labdarības akcijas? To var darīt godīgi ar vēlmi šajās lietās palīdzēt cilvēkiem. To var darīt ar vēlmi nojaukt nepamatotos sabiedrības aizspriedumus pret draudzi. Sliktākā gadījumā to var darīt ar slēptu vēlmi šos cilvēkus pievienot Adventistu draudzei. Šie pasākumi var izveidoties tikai kā slieka uz āķa. Varam to nosaukt par cēlu mērķi, bet tas neļauj būt atklātam tajā, ko darām.

Vai draudze ir Slīteres sili ar ziedošām sīla purenēm?

Kāpēc es par to rakstu? Tāpēc, ka cilvēkiem ir grūti pieņemt tos, kuri atrodas citā attīstības stadijā. Kāpēc? Jo vērtības un autoritātes ir atšķirīgas. Šeit ir liels izaicinājums draudzēm, jo draudzes locekļu attīstības līmeņi ir dažādi. Tādējādi mums nesakrīt izpratne par to, kas konkrētā situācijā ir pats būtiskākais. Nav runa par to, ka vieni ir pareizie un otri atkritēji. Mēs vienkārši esam ar atšķirīgu apziņas briedumu.

Par šo problēmu ir daudz rakstīts Jauņajā derībā.²⁵ Pāvils mūs aicina augt tālāk un sasniegt pieauguša cilvēka briedumu. Tas ir tāds stāvoklis, kad spējam pieņemt un sarunāties ar tiem, kas vēl nav tik pieauguši kā mēs vai arī ir jau mūs pārauguši.²⁶

Man slāpst. Vai jums ir ūdens?

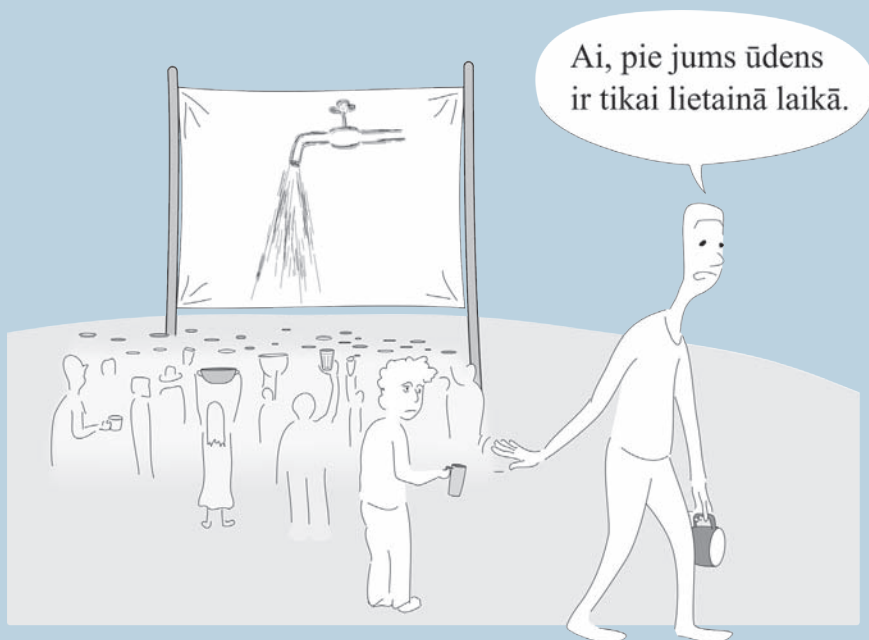
Vai draudzē paliks tie, kas meklē iekšējo garīgo piepildījumu? Ļoti pazīstami ir Kristus vārdi: „Kam slāpst, tas lai nāk pie manis un lai dzer. Kas tic man, kā Rakstos sacīts, no tā plūdis dzīvā ūdens straumes.” „Kurš dzers no ūdens, ko es tam došu, tam neslāps nemūžam.”²⁷ Šie vārdi bija reāli Kristus un arī apustuļu laikā. Tomēr šodien tie

viņu viss ir kārtībā. Vēl vairāk – viņš esot paraugs un priekšzīme pārējiem cilvēkiem. Ja kādam viņš nepatīk un aiziet no viņa sabiedrības, tad ar aizgājēju kaut kas nav kārtībā.

Ūdens nav meklējams organizācijā. Pat ne Adventistu mācību punktā. Tas ir tikai un vienīgi Jēzū Kristū. Viņš ir tas, kurš atrodas ārpus plikās Laodikejas draudzes un zvana pie durvīm. Viņam līdzī ir kaste ar humāno palīdzību. Bet kam tā šodien ir vajadzīga?

Elena Vaita rakstīja: „Kā tauta mēs tik ilgi sludinājam bauslību, līdz esam kļuvuši sausi kā Gilboas pakalni, kuriem nav ne rasas, ne lietus. Mums bauslībā jāsludina Kristus, tad sludināšanā būs sula un barības vielas, kas būs kā ēdiens badā novārdzinātajam Dieva gannāmpulkam.”²⁹

Es esmu pārliecināts, ka kristietība, ja tā ir tāda, kā Jēzus laikā, joprojām ir vienīgā atbilde izslāpušajai pasaulei. Arī izslāpušajiem adventistiem. Ikdienu dzīve ar Kristu, Viņa klātbūtnes izpausmes, taustāms Dieva tuvums ir tas, kas mūs garīgi piepilda. „Ja kāds sadzirdēs manu balsi un turēs mielastu ar viņu un viņš ar mani.”³⁰

Varbūt Kristus prombūtne ir atbilde uz jautājumu: „Kāpēc viņi aizgāja?”

Kāpēc viņi neiet prom?

Ja aizgājēji izdotu žurnālu „Aizgājēju Vēstis”, viņi publicētu rakstu ar jautājumu: „Kāpēc viņi neiet prom?” Ja draudzē ir šajā rakstā pieminētās problēmas, tāds jautājums patiešām var rasties. Tomēr, ja esam vērīgi, tad pamānīsim, ka starp mums ir daudzi patiesi, sakarīgi domājoši, mīloši, augoši cilvēki – tādi, kas meklē Dievu un piedzīvo Viņa spēku. Ir kāds pamatojums, kāpēc viņi nav aizgājuši. Tā šis jautājums ir reizē arī atbilde man, kāpēc es palieku

draudzē. Ja draudzē tādu cilvēku nebūtu, visticamāk, arī es izvēlētos aiziet.

- 1 Jesajas 1:11-15
- 2 2. Timotejam 4:10
- 3 Mateja 23. nodaļa
- 4 Galatiešiem 5:15
- 5 Jāņa 13:35
- 6 Galatiešiem 1:6-9; Apustuļu darbi 2:42;
1. Jāņa 4:6
- 7 1. Jāņa 4:1-3; Jesaja 8:19, 20; Ebrejiem 13:8, 9
- 8 1. Korintiešiem 3:16
- 9 1. Korintiešiem 4:20, sk. arī Mateja 7:29
- 10 Efeziešiem 4:22
- 11 2. Korintiešiem 3:18
- 12 Atklāsmes grāmata 2. un 3. nodaļa

- 13 Sālamans Mācītājs 4:9-11
- 14 Apustuļu darbi 2:42, 46, 47
- 15 Sūzana Keina, „Klusie ūdeņi. Introverto spēks ekstravertajā pasaulē”, Jāņa Rozes apgāds, 2013, 446. lpp.
sk. arī: <http://on.ted.com/Cain>
- 16 Adam S. McHugh, „Introverts in the Church: Finding Our Place in an Extroverted Culture” 2009, 222. lpp.
- 17 Clifford Goldstein, „The Only Reason I’m an Adventist”, <http://www.youtube.com/watch?v=-dSFc-gZmp-M>
- 18 Mateja 23:23
- 19 Fritz Guy, „Uncovering the Origins of the Statement of Twenty-seven Fundamental Beliefs”, Spectrum, 2004, 32(3), 18-29. lpp.
- 20 Pēteris Urtāns, Lekcija LLKC darbiniekiem, 2013.
- 21 Mateja 11:28 (sk. arī 2012. g. tulkojumu)
- 22 Ārijas Elksnes dzeja
- 23 Gore, Martin Lee, Grupa Depeche mode.
Angļu val. „No hidden catch, no strings attached, just free love.”
- 24 Clare W. Graves, <http://www.clarewgraves.com/home.html>
- 25 Piem., Romiešiem 14. nodaļa; 1. Korintiešiem 8. nodaļa
- 26 1. Korintiešiem 9:20-22
- 27 Jāņa 7:37, 38; 4:14
- 28 Jim Hohnberger, <http://youtu.be/IF336u1gtZo>
- 29 Elena G. Vaita, Review and Herald, 1890, 11. marts.
https://egwwritings.org/?ref=en_RH.March.11.1890.par.13
- 30 Atklāsmes gr. 3:20

Dina

40 gadi, socioloģe

Apmēram pirms 15 gadiem kļuva pasīva draudzes apmeklētāja. Manā gadījumā to noteica attālums, visai nelielā rocība un ģimenes problēmas. Tajā laikā es baznīcu neizjutu kā atbalstu, lai gan vairāki draudzes locekļi man dažādos veidos palīdzēja. Baznīcu es tolaik uztvēru kā slogu – institūciju, kas man uzliek papildu pienākumus, pieprasa no manis attiecīgu uzvedību. Es to neuztvēru kā iespēju, bet gan kā rāmi, kas apgrūtina. Turpinot piederēt baznīcai, vismaz man bija liels risks kļūt augstprātīgai un farizejiskai, citus uzskatot par nepareiziem vai sliktiem. Dzīve ārpus baznīcas mani noliek Dieva priekšā tādu, kāda es esmu, bez izlikšanās.

Vēl no savas pieredzes gribu uzsvērt, ka liela nozīme ir vadošajiem darbiniekiem draudzē. Atceros savu pārsteigumu un neizpratni, kad uz manu entuziasma pilno stāstījumu kāds no vadītājiem klausījās pilnīgi vienaldzīgi. Tāpat nevajadzētu draudzes locekļus biedēt ar to, ka Dievs no manis novērsīsies, ja es izstāšos no draudzes.

Šo gadu laikā es neesmu ilgojusies atgriezties atpakaļ. Kad es pārdomāju šo jautājumu, saprotu, ka nav nekā tāda, ko varu iegūt baznīcā. Drīzāk es varu dot, bet tam atkal pietrūkst

laika. Grūti atrast pamatojumu, kāpēc tā būtu jāapmeklē. Tai pašā laikā es uzskatu, ka draudze cilvēkiem piedāvā vairākas ļoti svarīgas vērtības – iespēju satikt domubiedrus, draudzību, atbalstu, atpūtu utt.

Plašākā nozīmē vērtējot, baznīca mūsdienās ir visai neelastīgs fenomens, kurš sabiedrībā zaudējis savu kādreizējo nozīmību. Mūsdienās baznīca (ne tikai adventistu) piedāvā standartizētas dogmas, kuras nevar palīdzēt cilvēkam. Cilvēkiem ir dažādi garīgi jautājumi un sasāpējušas problēmas, kur baznīcas dogmas diemžēl neaizsniedz. Un man šķiet, ka jāmainās baznīcai kā institūcijai, kā sistēmai, lai tā būtu vajadzīga. Viss iepriekš minētais attiecas uz baznīcu nevis uz Dievu. Domāju, ka garīgā attīstība var veiksmīgi notikt arī bez piederības konkrētai draudzei.

Kristaps

32 gadi

Es draudzē ienācu pusaudžu vecumā reizē ar pārējiem ģimenes locekļiem. Tas nebija manis paša pārdomāts lēmums. Tas varbūt ir viens no galvenajiem cēloņiem manai aiziešanai. Adventistu mācībā ir vairākas lietas, kas man nav pieņemamas. Jāpiebilst, ka es pārsvarā kontaktējos ar radikāliem ad-

ventistiem.

Nav pieņemama cenšanās norobežoties no pasaules un dzīvot tādā kā savā komūnā. Nepatīk kritiskā attieksme pret citām konfesijām un citādi domājošiem. Es uzskatu, ka jāskatās pēc cilvēka būtības, vienalga vai viņš ir ticīgs vai neticīgs – pēc tā, kā viņš izturas pret saviem līdzcilvēkiem. Vēl man nav pieņemams, ka ticība šķir tuviniekus, piemēram, neiet ciemos, jo tuvinieki svinībās lieto alkoholu un ēd cūkgaļu. Nespēju arī pieņemt, ka cilvēces vienīgā izeja ir bojāeja vai mācība, ka glābti būs tikai patiesi ticīgie. Es domāju, ka Bībele ir uzrakstīta neskaidri – pārāk tēlaini (piemēram, Atklāsmes grāmata), un katrs to interpretē citādi. Lielu nesapratni rada grupēšanās un šķelšanās draudzē dažādu uzskatu dēļ.

Kas attiecas uz ticību Dievam – nenoliedzu, ka kaut kas augstāks ir. Neticu tam, ka viss, tai skaitā dzīvība, ir radies pati no sevis.

Pozitīvais, ko esmu saglabājis no draudzes, ir veselīgs dzīvesveids – to es augstu vērtēju.

Līga

Draudzi pārtraucu apmeklēt pusaudža gados, jo vīlos Dievā, un līdz tam diemžēl draudzē nebija izveidojušies cieši kontakti, kas atturētu mani no šāda lēmuma.

Pirms tam baznīcu apmeklēju, dodoties līdzī savai māsa, kura bija mans padomdevējs un draugs. Vēlāk vasarā tiku kristīts kādā adventistu jauniešu nometnē, kur, vērojot šos jauniešus un viņu degsmi, izteicu vēlēšanos piederēt šai Dieva bērnu ģimenei. Bet tad pienāca lūzuma punkts, jo māsa sāka iet uz citas konfesijas draudzi un apprecējās. Māsa bija cita aizraušanās, vairs nebija laika man, un attiecības tika pārrautas. Jutos salauzta un izjutu dusmas uz Dievu, zaudējot kontaktu ar māsu, tāpēc pārtraucu apmeklēt baznīcu.

Lai gan baznīcu un Dievu biju atstājusi, Viņš mani pacietīgi gaidīja, līdz atsaukšos aicinājumam atgriezties pie Viņa. Pagāja vairāki gadi, līdz es sadzirdēju un atsaucos Viņa aicinājumam. Viņš sūtīja kādu, kas mani sirsnīgi uzrunāja un aicināja atkal pievienoties Dieva bērnu ģimenei. Šis uzaicinājums bija kā atbilde manai vēlmei, kas bija dziļi sirdī. Svarīgākais, ka šis cilvēks un viņa ģimene man izrādīja patiesu uzmanību un ieinteresētību, un tā atsāku iet uz draudzi.

Uldis

Uzņēmējs, 53 gadi

Ticību Jēzum joprojām uztveru ļoti nopietni. Tomēr nealkstu pēc draudzes apmeklējumiem. Problēma ir cilvēku attiecībās nevis Dievā. Manuprāt, draudzē tiek ignorēts galvenais mācekļu uzdevums – norādīt uz Dieva Jēru, kurš nes pasaules grēku, tajā skaitā arī manējo. Mēs visi esam grēcinieki, un mums visiem vajadzīgs Jēzus. Tā vietā daudzi draudzes locekļi cenšas veidot savus standartus, kas nebūt nesaskan ar Bībeli un E.Vaitas skaidrojumiem. Viņas raksti tiek pārprasti, un veidojas pašizdomāta dievkalpošana. Kādā brīdī saproti, ka formālisms, rutīna, nevajadzīgas cīņas ticības mācības jautājumos nerada vēlmi atrasties draudzē. Liekas, ka tiek aizmirsts pats galvenais Universa princips – Dievs ir Mīlestība, kā to veiksmīgi parādījusi E.Vaita grāmatā „Ceļš pie Kristus”.

Es ticu, ka pats Jēzus caur Svēto Garu sagatavos savu draudzi pēdējam darbam uz šīs zemes. Es ticu, ka adventistu

draudzei ir īpaša misija Evaņģēlija pasludināšanā pasaulē. Es ceru, ka pienāks diena, un es atgriezīšos draudzē.

Vārdū neminēsim

31 gads, inženieris

Es pārtraucu nākt uz baznīcu, jo tas sāka šķist ārišķīgi, kā forma. Bija radusies sajūta, ka atsevišķu draudzes locekļu izturēšanās ir divkosīga.

Šķita, ka cilvēki paliek atkarīgi no baznīcas, paļaujoties, ka citi atrisinās viņu iekšējās problēmas. Manuprāt, garīgajai izaugsmei baznīca nav vajadzīga. Varbūt kaut kāds labums ir, bet es būtisku vajadzību nejūtu.

Vēl es jutos iegrožots nevajadzīgos rāmjos. Jāsmaida un jāizturas laipni tad, kad tā nejūtos. Neuzskatu, ka tagad būtu kļuvis sliktāks vai labāks. Toties vairs nemoka vainas apziņa. Es joprojām ticu Dievam. Šad tad palasu galveno grāmatu – Bībeli. Nav tā, ka būtu izsviedis no galvas mācības, kuras ieguvu baznīcā. Varbūt pat šo to pielietoju. Piemēram, dabīgi sanāk sestdienās atpūsties.

Dzintars

finansists, 42

Adventistu mācībā kopumā neesmu sastapies ar būtiskām problēmām. Vairāk saskatu problēmu adventisma kultūrā jeb tajā, kā mācība tiek izdzīvota. Reizēm esmu izjutis pārāk sausu un formālu attieksmi, nepadomājot par cilvēku. Citreiz uzmanība tiek veltīta lietām, kurām praktiskajā dzīvē nav pielietojuma. Tas atbilst izteicienam „rada vairāk karstuma nekā gaismas”. Vēl reizēm nākas sastapties ar pieeju, ka viss, ko nav sarakstījuši attiecīgie autori, ir neizmantojams vai pat kaitīgs. Tas ir pārāk šaurs un aizspriedumains skatījums, kas traucē būt atvērtiem mūsdienu sabiedrībai.

Tomēr vairāk vēlos uzsvērt pozitīvo, jo draudzē jūtu ieguvumu savai garīgajai izaugsmei. Ļoti iedvesmo citu piedzīvojumi, uzvaras, kā arī zaudējumi, kas stiprinājuši ticību. It īpaši pieaugu caur ciešām, nopietnām attiecībām ar citiem ticīgajiem, kā arī piepildot Dieva doto aicinājumu kalpošanā. Izaugsmei galvenokārt veido vide, kur valda draudzība, atvērtība, uzticēšanās un aizlūgšanas. Parasti tā ir neliela mājas grupa, Bībeles skolas grupa vai kalpošanas komanda.

Gita

projektu vadītāja, 43

Piederība draudzei var zaudēt jēgu, ja tā ir saistīta tikai ar dievkalpojumu apmeklēšanu vai kāda amata pienākumu pildīšanu. Šādā stāvoklī man ir bijušas tādas kā mirkļa sajūtas, ka varbūt man tas nav vajadzīgs.

Ir vienkāršas vajadzības, kas ir katram cilvēkam – justies mīlētam un piederīgam. Esmu sapratusi un piedzīvojusi, ka šīs vajadzības ir iespēja piepildīt mājas grupiņā. Tajā mēs varam uzticēties un piedzīvot pieņemšanu. Mēs varam atklāt savas dziļās problēmas, ko kopējās draudzes sanāksmēs nespētu. Kas attiecas uz mācību, tad tur, manuprāt, viss ir kārtībā. Tomēr viena no lielākajām draudzes problēmām ir vēlme pierādīt savu taisnību. Tāpēc tiek meklēts atšķirīgais. Ja mēs vēlētos draudzību, tad meklētu kopīgo. Tā rezultātā bieži vien nespējam sadarboties, jo esam „pareizie”.

MANŠ IEĢUVUMS UN MANA PILS

Maina Roderte no adventistu Rīgas 7. draudzes ir viena no čaklākajām AV lasītājām un labprāt dalās savās pārdomās un pārdzīvojumos arī ar citiem žurnāla lasītājiem. Nevienam nav šaubu, ka viņa mīl Dievu un pārdzīvo par notikumiem draudzē.

Ko Tu varētu teikt par savas dzīves iesākumu?

Piedzimu Almas un Teodora Liepiņu ģimenē kā ceturtais bērns. Man ir vecāka māsa un divi par mums, māsām, vecāki brāļi. Būt pastarītim, mazākajam, reizēm ir savas priekšrocības, bet agri jāmacās samierināties un gaidīt. Esmu Dievam pateicīga, ka piedzimu tieši tad, kad Latvija tika ierauta kara virpulī un vispārējie apstākļi bija smagi un grūti. Cilvēki nebaidījās no darba, un tas viņos uzturēja lielu dzīves prieku. Un šodien, paskatoties atpakaļ, secinu, ka šādi cilvēki ir ļoti ietekmējuši manu dzīves virzību.

Jau kā bērns iemācījtos mīlēt un saudzēt to, kas bija, atrast sev nodarbošanos, neiekārot, bet saprast vecākus un saskatīt

tajā, kas ap mani, brīnišķīgas iespējas fantāzijas lidojumam. Man bija rasoti rīti, grāvji pilni purenēm, ziedošas pļavas, neatkārtotie, zilzaļpelēkie rudzu lauki, labības pļauja ar kūlīšu siešanu un likšanu statīnos, īpaša satraukuma pilnais kulšanas laiks, kad sētā divi spēcīgi zirgi ievilkā melno nezvēru, kas griezīs kuļmašīnu, kartupeļu novākšana un reizēm arī tupēšana uz piekrauta veltņa, un došanās aizraujošā ceļojumā vecākiem līdz uz tirgu. Tās bija manas izklaides, tur mani pirmie pienākumi un dzīves skola.

Vai Tavā dzīvē ir bijuši pagrieziena punkti, kas saistīti ar kādu īpašu Dieva pieskārienu piedzīvojumu?

Jā, tādi ir bijuši pat vairāki. Pirmais notika tūlīn pēc kara. Bija saulaina aprīļa diena, bet pie trīs bērnu kājām izkrita un izsprāga granāta. Lai gan Justu un Vitu aizveda uz slimnīcu, es paliku pilnīgi neskarta. Tad, kad mūsu mājās sāka runāt par Dievu, mans mazais prātiņš tūlīn saprata un pievienojās lielajiem, ka tomēr par tik laimīgām beigām jāpateicas Dievam. Lai ir pagājuši tik daudz gadi, notikuma krāsas nav izbalējušas un pieskāriena siltums nav mazinājies, un tā ietekme ir pietiekoša visam mūžam.

Kad biju beigusi pamatskolu, sāku vairāk iejusties draudzes dzīvē. Mani uzaicināja dziedāt korī. Dziedāt man vienmēr ir patīcis, un tā sāku arī regulāri apmeklēt draudzes sanāksmes jeb sapulces, kā toreiz sauca. 7. draudzē sludināja brālis Īzaks Kleimanis, ko visi sauca par Koļu, tas bija segvārds no vācu laikiem. Jaunais darbinieks runāja vienkārši, saprotami,

tās īpašības, kas vajadzīgas vadītājam, ģimenes galvai. Viņš bija tāds, kas neapstājās šķēršļu priekšā, bet pat ar aizrautību centās tos pārvarēt, saprata, kas ir galvenais, un spēja pieņemt lēmumus. Viņš nāca no ģimenes, kurā valdīja atklāta, sirsnīga un ļoti draudzīga attieksme vienam pret otru, un bērni cienīja un mīlēja savus vecākus. Man patika šī ģimene. Es vienmēr biju tāds spalvu kušķītis, tāpēc simpatizēja fiziski un morāli spēcīgi cilvēki un patika arī viņa profesija. Mans krusttēvs bija galdnieks, un viņam bija tik skaista māja! Es pati nebiju pārliecināta par savu atbilstību Aivaram, bet tomēr piekritu, jo bija drošība un uzticība, ka viņš ir tas, ko kāro mana dvēsele.

Mūsu laulības notika 1967. gada 2. jūlijā. Tās nebija greznas, jo paši bijām nabagi, un arī vecāku iespējas bija pieticīgas. Mūs tas neuztrauca, mēs gājām pēc galvenā – izlūgties Die-

Tas bija mans Midiānas tuksnesis, kurā Dievs mani sagatavoja jaunam pagriezienam. Sēžot tajā beņķī, es turpināju lasīt un apgūt atpestīšanas zinātni.

bet ar iekšēju pārliecību. Tajā laikā, kad ticība Dievam bija padarīta par izsmiekla objektu, viņš spēja pacelt Bībeles vēsti pāri tā laika ideoloģijai un neticības meliem. Mani tas iespaidoja. Liekas, ka tieši tad manī dzima ilgas, kaut mēs visi, arī es, tā varētu. Svētdienu vakaros viņš skaidroja Atklāsmes grāmatu, un es tur gāju ar aizrautību, jo sāku saprast Bībeles būtību. Koļa man pasniedza Bībeles stundas, un 1956. gada 8. augustā slēdzu derību ar Dievu kristībās. Es biju ļoti bērnišķīga, tikko kā beigusi spēlēt ar lellēm. To dienu izpratni nevar salīdzināt ar to, ko zinu šodien, bet jau toreiz es nešaubījos par Bībeli kā Dieva Vārdu, tāpat kā man nebija ne mazāko šaubu, ka Adventistu draudzes mācība saskan ar Bībeli, un, ja ir pasaulē kāda patiesība, tad tā ir šeit.

Vai viss dzīvē gāja tik gludi? Vai vari padalīties arī ar to, kādas grūtības bija jāpārvar?

No savas pieredzes varu teikt, ka bērniem un jauniešiem ir ļoti vajadzīga palīdzība brīžos, kad jāizstāv sava pārliecība, savlaicīga sagatavošana dzīves cīņai!

Man bija jau nedaudz pāri divdesmit, brāļi bija apprecējušies, arī māsa. Es kā pastarītis biju pieradusi, ka viņi iet pa priekšu un es aiz viņiem, bet nu viņiem bija savas dzīves, un es viena. Bez tam sabatu dēļ biju palikusi bez izglītības, bez profesijas. Trīs reizes mēģināju mācīties neklātienē, bet konstatēju, ka esmu nepiemērota pašmācībai. Draudzē jutos ļoti labi, netrūka ne nodarbes, ne izklaides, tomēr, sastopoties ar reālo dzīvi, grauza neapmierinātība ar sevi, dusmas uz savu glēvumu cīnīties un lauzt dzīvē ceļu. Bija arī vēl otrs mīnuss, man bija grūti atvērties, nespēju savas problēmas nevienam uzticēt, pat ne savai mammai. Cik ļoti svarīgi, lai vecāki jūt, redz un neatlaidīgi meklē, kā palīdzēt! Mana māte strādāja pāri spēkiem, bet galvenais viņai bija, lai bērni neaiziet no Dieva un nepazaudē mūžību, un varbūt tieši tāpēc Dievs atrada risinājumu.

Kāds bija Dieva risinājums šiem Tavas dzīves izaicinājumiem?

Manā dzīvē ienāca Aivars, viņā es saskatīju gandrīz visas

va svētības. Un tā nu atkal man bija, kas iet pa priekšu un lauž ceļu: aizvējš, plecs, kur atspiesties, izraudāties un, galvenais, – es varēju viņam visu izstāstīt.

Kas ir vērtīgākais, ko esi ieguvusi laulības dzīvē?

Mūsu ģimenē es mācījos saimniekot, darīt visus vienkāršos ikdienas darbus, gatavot, veidot savu dzīvi, iekopt sev dārziņu, stādīt puķes. Tieši vienkāršajā darbā sapratu, cik svarīgi ir piedzīvot rezultātu, lai viss ap tevi izmainās un kļūst skaistāks. Un abi pamazām sākām nojaust, ka ticības dzīvē ir tieši tāpat, ar dievbijības formu ir par maz, vajadzīgs spēks, izaugsme, vienotība un saskaņa ar Jēzu kā zaram ar koku.

Mēs sākām lasīt visu, ko no draudzei domātās literatūras varējām toreiz dabūt. Protams, garīgo lietu izpratne pieauga, pravietojumi un pestīšanas plāns kļuva saprotamāki, to vērtība un vajadzība pieauga. Sabatskolā mums bija ko atbildēt, bija ko teikt. Mēs kļuvām drošāki, pat aicinājām uz atmodu

un reformāciju. Bijām jauni, strauji, dedzīgi, bez pieredzes, pārāk tieši, saucām lietas īstos vārdos, līdz pieredzējušie vadītāji sāka justies apdraudēti un mūs vienkārši "atsēdināja" uz pēdējo beņķi.

Cik ilgi tad sēdējāt "pēdējā beņķī", un vai tas neradīja zināmu rūgtumu?

Atskatoties atpakaļ uz to laiku, es redzu, ka tas bija mans Midiānas tuksnesis, kurā Dievs mani sagatavoja jaunam pagriezienam. Sēžot tajā beņķī, es turpināju lasīt un apgūt atpestīšanas zinātni.

Pienāca tā saucamais atmodas laiks, draudzē kalpoja cits sludinātājs – Viesturs Reķis. Viņam bija vajadzīgs kāds, kas uzņemtos vēstuļu korespondences darbu, un es pieteicos, jo sapratu, ka ir īstais brīdis pārbaudīt un likt lietā iegūtās zināšanas. Sekoja divi spraiga darba gadi: sūtīju lekcijas, at-

Vai atkal tikāt nolikti "uz pēdējo beņķi"?

Šis darbības lauks aizvērās, bet pavērās cits, ne mazāk aizraujošs. Visus līdzekļus un brīvo laiku ieguldījām, lai „Mežlīdumos” varētu darboties Veselības centrs. Kad visas citas iespējas draudzei būs aizliegtas, tad ārstnieciskā misija būs vienīgā, caur kuru tā varēs nest evaņģēliju. Nu jau centrs lēnām uzņem apgriezienus, bet darāmā vēl daudz.

Tagad piepalīdzu jaunajiem veidot interneta radio „Cerības Balss” programmu. Pateicos Dievam, Jēzum Kristum un Svētajam Garam, ka vēl kaut ko varu un vēl kaut kam deru. Tas ir liels gandarījums un prieks, ja vari piedalīties tieši misijas darbā.

Vai Tu redzi kādas izmaiņas Adventistu draudzē mūsdienās, salīdzinot ar savu jaunības un brieduma laiku?

Mani ārkārtīgi satrauc tā briesmīgā atkrišanas lavīna, kas gā-

Vienmēr esam uzskatījuši, ka ir jāsludina tās patiesības, ko Dievs ir uzticējis tieši Adventistu draudzei un kuru dēļ Adventistu draudze ir izsaukta esamībā.

bildēju uz jautājumiem, organizēju tikšanās un aicināju uz pasākumiem. Divi nokristījās un ienāca draudzē, citi divi atnāca līdz draudzei, bet pagriezās sāņus.

Parasti Dievs pavairo iespējas kalpošanai, ja dari to no visas sirds. Vai tā notika arī Tavā dzīvē?

Jā! Pienāca 1995. gada 22. aprīlis. Kopā ar dēlu Ansi devos uz Latvijas Kristīgo radio, lai pirmo reizi piedalītos nakts programmas „Gaisma nakts tumsā” veidošanā. Nekāds priekšstats, kā šis darbs darāms, tikai apziņa, ka jaunā izdevība uzrunāt ļaudis jāizmanto. Aizgāju un paliku, jo redzēju, ka tur visi ir gandrīz tādi paši kā es, bet darot ir iespējams mācīties un celt raidījuma kvalitāti.

Sekoja atkal spraigi darba gadi. Gāju uz radio katru otro sestdienas vakaru un nācu mājā septiņos no rīta. Vēlāk nokomplektējās trešā un pēc laika arī ceturrtā grupa, arī raidlaiks tika saīsināts, varējām beigt četros, trijos, vēlāk vienojāmies par diviem. Mana devīze bija, ka jārunā, kamēr var. Un mēs tā arī darījām, līdz 2002. gada 9. novembrim. Šajā laikā paspējām izveidot raidījumu sēriju par Kalna svētrunu, Kristus līdzībām, pārrunāt Bībeles skaistākās nodaļas, ļoti bieži izmantojām draudzes Bībeles izpētes iknedēļas materiālu tēmas, tādas kā Brīnišķais Dievs, Gala laika notikumi u.c. Raidījumos izrunājām visas Bībeles stundu tēmas, neizpalika arī radīšana, ieskats Vecās derības grāmatās un pravietojumos. Pēdējā tēma bija par tiesu jeb salīdzināšanas dienu.

Atskatoties atpakaļ, nekas nav jānožēlo. Lai gan viss cilvēcīgs ir nepilnīgs, mēs savus klausītājus iepazīstinājām ar mūžīgo evaņģēliju, Kristus upura un Augstā priesterā kalpošanas svētībām, kā arī brīdinājām par viltojumiem. Protams, beigās mēs jutām, ka cilpa ap mums savelkas, bet pēc visa mums sacītā nevēlējāmies pielāgoties tam formātam, kurā mūs vēlējās ielikt atbildīgie par raidījumu. Vienmēr esam uzskatījuši, ka ir jāsludina tās īpašās patiesības, ko Dievs ir uzticējis tieši Adventistu draudzei un kuru dēļ patiesībā vispār tāda Adventistu draudze arī ir izsaukta esamībā.

žas pāri Latvijas adventistu draudzei. Es ļoti lūdzu draudzes ganus, vadītājus stāties tai pretī, ne tā kā Titāniks, bet tieši pretī ar ķīli. Satricinājums būs liels, bet draudzes kuģis paliks.

Dievs pieļauj maldu mācību ienākšanu, lai pamodinātu draudzi. Un nu ir pēdējais laiks mosties!

Ko Tu tādos apstākļos vēlētos teikt mūsdienu adventistu draudzes loceklim šodien?

Brāli un māsa! Nepieļauj, ka maldu mācība tevi pārvar un atkrišanas straume aizskalo!

Jaunieši! Jums jānobeidz darbs, jums jāiziet cauri pēdējiem notikumiem! Nekad nešaubieties par Adventistu draudzei reiz uzticēto unikālo atklāsmi attiecībā uz Bībeles pravietojumiem! Visu izmaiņu un jauno piedāvājumu ticamība tiek panākta ar sofistikas palīdzību, savienojot to, ko nedrīkst savienot, un sadalot to, ko nedrīkst sadalīt. Un neaizmirstiet, bet atceraties, ka visi uzbrukumi draudzes unikālajām mācībām, ja tos noved līdz to loģiskam finālam, atņem vajadzību pēc Pestītāja.

Zini, nesen es aizgāju līdz jauno mācību loģiskajam finālam, un man vairs nav jātic šim apgalvojumam, es to ieraudzīju – tur bija tukšums. Tas pašlaik ir pēdējais Dieva pieskāriens manā dzīvē.

Kas Tev palīdz šodien nepazaudēt pareizo līdzsvaru, un kāds ir dzīves galvenais ieguvums?

Atziņa, ka ir viens Dievs, viens Vidutājs, viena ticība, viena kristība, viena patiesība, viens evaņģēlijs, viena draudze! Ja no pieminētā kaut kas parādās daudzskaitlī, tad es zinu, ka patiesībai blakus ir uzradušies viedokļi, kas nebūt nav tas pats. Un šo atziņu var saukt par ieguvumu.

Ieguvums ir dzīvi nodzīvot kopā ar Dievu! Iespējamās virtotnes nav domātas visiem, bet padībenes gan. Ieguvums ir piedzīvot Jēzus neatlaidīgo mīlestību un cīņu par mani, lai es neatlaižu Viņa roku un neeju bojā.

Intervēja K. Reznikovs

Jana Kuzmenkova
Rīgas 1. draudze

MŪZIKA DRAUDZĒ

17. novembrī Septītās dienas adventistu draudzes mūziķi, mūzikas cienītāji un tehniskie darbinieki tika aicināti apmeklēt konferenci, kuras galvenais mērķis bija noteikt Mūzikas nodaļas turpmāko piecu gadu kalpošanas virzību.

Mārtiņš Subatovičs, nodaļas vadītājs, šīs tikšanās reizei izvirzīja svarīgus uzdevumus. Spraigu diskusiju gaitā starp lūgšanām un Dieva slavēšanu dziesmās tika lemts par mūzikas evaņģelizācijas nākotni, par dažādu koncertu, pasākumu organizēšanu, par jauniem dziesmu ierakstiem un dziesmu grāmatas izveidi, netika izlaists jautājums par muzikālo kalpošanu vietējās draudzēs. Konferencē noslēdzoties, katrs dalībnieks apbruņojās ar vērtīgām atziņām, kā lietpratīgi izmantot šo mākslu, padarot draudzes dievkalpojumus par vēl skaidrāku notikumu un aizsniedzot cilvēkus ar labo evaņģēlija vēsti.

Mūzika un evaņģēlijs

“Kā nākamā aiz Dieva Vārda, mūzika ir pelnījusi visaugstāko cildinājumu. Valodas dāvana, savienota ar dziesmas skaņām, tika dota cilvēkam, lai Dieva Vārds tiktu pasludināts caur mūziku.” /Mārtiņš Luters/

Konferenci iesākot ar uzrunu, Mārtiņš Subatovičs izcēla augstos mērķus, uz kuriem mums kā draudzes locekļiem jātiecas. Mūzikas nodaļa, izmantojot mūzikas spēku, vēlas mantot dvēseles Kristum. Turklāt, kā atzīst nodaļas vadītājs, pašlaik Latvijā šim darbam ir ļoti labvēlīga situācija. Kultūras iestādes, dažādu konfesiju pārstāvji labprāt aicina mūsu draudzes mūziķus sniegt koncertprogrammas viņu namos un iestādēs. Kā atzīst Mūzikas nodaļas vadītājs, uz visiem piedāvājumiem mēs pat nespējam atsaukties. Daudzi cilvēki, kuri nav gatavi nākt uz dievkalpojumiem vai Bībeles semināriem, labprāt apmeklē šādus garīgās mūzikas koncertus. Un mūsu uzdevums ir – nest Kristu caur dziesmu pasaulei.

Nākotnes plāni

Dievs ir parūpējies, lai Viņa vārds varētu skanēt visā Latvijā. Pēc teritoriālā dalījuma reformām, 2009. gadā kopumā valstī tika izveidoti 110 novadi, un Mūzikas nodaļa ir apņēmības pilna turpmāko piecu gadu laikā sniegt koncertu katrā no šiem novadiem. Ar piecu mūziķu komandu – koru, ansambli, solistu – piedalīšanos šis mērķis tiks sasniegts. Katrai no šīm komandām sniedzot piecus koncertus gadā, piecu gadu laikā kopumā tiks atskaņotas 125 koncertprogrammas. Draudžu savienības mājaslapā Mūzikas nodaļas sadaļā plānots ievietot karti ar Latvijas novadiem, kurā pēc katra koncerta tiks atzīmēts konkrētais novads, kas liecinās par evaņģēlija gaismas izplatīšanu šajā teritorijā. Tas arī sniegs iedvesmu mūziķiem turpināt darboties, redzot, ka plāns virzās uz priekšu un arvien vairākas pilsētas tiek apgaismotas. Līdz nākamajam kongresam Mūzikas nodaļas komanda cer visu šo karti aizpildīt ar padarītā darba atzīmēm!

Tiktāl par lielākiem evaņģelizācijas pasākumiem, bet netiks aizmirsti arī pansionāti, bērnu nami un tamlīdzīgas iestādes. Tā būs iespēja mūziķu ansambļiem, kas aktīvi darbojas draudzēs, iziet ārpus ierastām telpām un muzicēt par prieku iepriekšminēto iestāžu klausītājiem.

Nākotnes plāni tika atbalstīti no konferences dalībnieku puses, turklāt no viņu vidus tika izteiktas vērtīgas piebildes. Šo ideju īstenošanai ir nepieciešama arī draudzes iesaistīšanās, informējot vietējos iedzīvotājus, dalot ielūgumus, aicinot draugus un paziņas uz pasākumu, kurš notiks viņu pilsētā. Tas nozīmē, ka draudzei jau iepriekš ir jāsagatavo augsne veiksmīgai evaņģelizācijai. Līdz ar to šī prakse varē-

tu izvērsties par Latvijas adventistu draudzes vienojošo spēku.

Mūzikas skanējums draudzē

Konferences turpinājumā tika diskutēts par mūzikas skanējumu draudžu dievkalpojumos. Viens no kopīgās dziedāšanas mērķiem ir draudzes saliedēšana. Kā padarīt kopīgo dziedāšanu par laimes, vienotības brīžiem? Nemuzicējiet tā, it kā konkrētā dziesma tiktu dziedāta jau neskaitāmi daudzas reizes. Izdzīvojiet no jauna katru vārdu! Dievkalpojuma vadītāji, mūziķi, piesakiet katru dziesmu īpaši, uzņemieties vadošo lomu, dziesmas laikā piebilstot uzmundrinošu frāzi, norādot nākamā panta dinamiku. Muzicējiet brīvi, esiet visi kopā kā viens dzīvs organisms, un lai dziesma, sirds atvēršanās un Dieva slavināšanas brīdis jūs saliedē!

Mūzika Bībelē

Konferences izskaņā dalībniekus uzrunāja Jāzepa Vītola Latvijas Mūzikas akadēmijas profesors, Rīgas Doma mūzikas direktors Guntars Prānis. Lekcijā par mūziku Bībelē viņš izcēla 150 Dāvida psalmus, kuros visspilgtāk atklājas mūzikas māksla. Katra no šīm lūgšanām ir arī unikāla dziesma. Guntars Prānis apgalvoja, ka dziedāts vārds uzrunā vairāk nekā lasīts. Par to liecina psalmos minētie instrumenti, kuru pavadībā tika skandinātas šīs lūgšanas. Melodija palīdz atcerēties vārdus, un vārdi iegulstas dziļāk sirdī. Šī doma mums jāatceras arī mūsdienās, izdziedot Svēto rakstu vārdus un koncertējot tur, kur Dievs katru no mums vadīs.

Dievam ir grandiozs plāns, kurš piepildīsies, mums visiem darbojoties kopā!

Uģis Dauksts,
sprediķis Mazsalacā
24. decembrī

Kristus dzimšanas PIEMIŅAS VAKARS

Ar ko tev saistās Ziemassvētku vakars? Vai tie ir saulgrieži, vai bluķa vilkšana pa pilsētas galveno ielu? Ko tev nozīmē Kristus ienākšana šajā pasaulē? Vai tā ir tikai sena lēģenda?

Dzimšanas diena. Tas reizē ir tik daudz un skaisti, tik satraucoši un tik vilinoši, tomēr tajā pašā laikā biedējoši. Dzimšanas diena ir liels prieks par to, ka esi ienācis dzīvo pasaulē, tu baudi dzīvi, priecāties ar bērnišķīgu prieku par piešķirto dzīves laiku, taču dzimšanas diena ir reizē atgādinājums: laika paliek arvien mazāk.

Kā mazs cilvēkbērns, nespējīgs ne runāt, ne staigāt, ne aizsargāt sevi pret ļaunumu, Jēzus ienāca šajā pasaulē. Cilvēkam, kas lasa Bībeli, ir sajūta, ka Raksti skopi runā par Jēzus piedzimšanas notikumu. Taču, lasot Rakstus, tu saproti, ka senajos rokrakstos uzrakstītās rindiņas par nevienam nepazīstamā Jēzus dzimšanu aino brīnišķīgāko notikumu cilvēces vēsturē. Notikumu, kurš ir atstājis pēdas 2000 gadu garā cilvēces vēsturē. Kristus dzimšanas diena bija tik sen, un tomēr šis notikums ir tik dzīvs, ka arī šodien cilvēka domas tam tiek piesaistītas.

Lūkas 2:4-7: „Arī Jāzeps no Galilejas, no Nacaretas pilsētas, nogāja uz Jūdeju, uz Dāvida pilsētu, vārdā Bētlemi, tāpēc ka viņš bija no Dāvida nama un cilts, ka pierakstītos ar Mariju, savu saderināto, kas bija grūta. Un, tiem turpat esot, viņai laiks pienāca dzemdēt. Un viņai piedzima pirmzimtais Dēls, un viņa To ietina autiņos un lika silē, jo tiem citur nebija vietas tai mājoklī.”

Pēdējās nedēļās mēģināju saprast, ar ko man saistās Ziemassvētki. Un mēģināju atsaukt atmiņā, kādas sajūtas man bija kā bērnam. Atmiņā uzpeld siltas, jaukas smaržas, kas nāca no virtuves. Uzsaucieni bērniem – tikai maliņas! Kārdinoša smarža. Mēs bijām trīs bērni ģimenē. Un mamma vienmēr centās uz Ziemassvētkiem izcept kaut ko garšīgu. Parasti tās bija kanēļa maizītes, magoņmaizītes un ābolu kūka.

Vecāki pirms Ziemassvētkiem vienmēr bija aizņemti ar sevi – mums, bērniem, tā likās. Jo viņi sačukstējās, smējās klusiņām, bija iegrimuši tajā, ko darīja. Un tāpēc mēs varējām atļauties kaut ko īpašu. Mēs spēlējām paslēpes tumsā ar baidīšanu, spieģšanu. Spēlējām Brālīti un Karlsonu, kuri veikli mēdza nočiept bulciņas, kuras Bokas jaunkundze izcepa tik gardas. Bulciņu šķīvis atradās virtuvē. Man jāsaka – tā kā biju vecākais un arī augumā garākais, tad man bija jātēlo Bokas jaunkundze, brālim un māsa bija jautro varoņu lomas. Es arī centos sargāt bulciņas, tomēr scenārijs bija nepielūdzams – Bokas jaunkundzei bija jāpaliek bez bulciņām. Tajā laikā mēs par kristietību neko nezinājām. Mums bija

aizrautīgas bērnu spēles un emocionāli kašķi, kā jau tie mēdz būt brāļu un māsu starpā.

Gāja laiks. Vienā no Ziemassvētku vakariem mana vecā mamma pastāstīja par saviem bērnišības Ziemassvētkiem. Es to atceros kā pa mīglu. Bet iespiedies atmiņā ir tas, ka katrus Ziemassvētkus viņas ģimene devās uz baznīcu. Mana vecā mamma bija piedzimusi vācu izcelsmes ģimenē. Un labi prātā ne tikai latviski, bet arī vāciski. Un tomēr viņa bieži neesot izpratusi vecā mācītāja teiktos vārdus, un runātais, kā jau bērnam, licies neinteresants. Un tad viņa esot dīdījusies kā smilga vējā. Un, kad mamma nespējusi izturēt mazās meitenes dīdīšanos, tad atskanējis: baznīcā ir jāsēž mierīgi! Esi rātņa meitene! Bet kā tu būsi rātņa meitene, ja sprediķis tevi nesaista un mājās gaida smalki saklāts galds, garšīgi ēdieni un dāvanas?

Bērnu atmiņas vienmēr ietekmē to dzīvi, kuru cilvēks dzīvo tālāk. Arī manas atmiņas par jaukajām bērnu dienām vienā no jaunības dienu Ziemassvētkiem lika jautāt savai draudzenei: „Vai neaiziesim šos Ziemassvētkus uz baznīcu?” Jautājumi bira kā no saplēstas rīsu paciņas: „Tu! Un uz baznīcu? Slims esi? Ko tu esi pazaudējis baznīcā?” „Es nezinu, vienkārši gribu paskatīties, kas tas ir – baznīca –, un gribu uzzināt, kā tas ir Ziemassvētkos būt baznīcā.

Aizgājām uz baznīcu. Ienākot biju pārsteigts par to, ka padomju laikos cilvēkiem ir vēlēšanās būt dievnāmā. Skolā stāstīja, ka baznīcā ejot tikai ļoti veci cilvēki, kam tuvojas nāve. Ieiedams ieraudzīju gan vecus ļaudis, gan vīrus un sievas spēka un brieduma gados, jaunus cilvēkus un arī bērnus. Sākās dievkalpojums. Atskanēja ērģeles. Mēģināju ieklausīties vārdos, ko koris dzied.

Es melotu, ja teiktu, ka mani notiekošais aizrāva vai uzrunāja. Atskatot mācītāja balsij, es atskāru, ka esmu atnācis nepareizā vietā vai nelaikā. Patiesību sakot, man nebija īpašas vēlmes ieklausīties teiktajā, jo blakus bija meitene, kas man ļoti patika, un draugi, kuri uzjautrinājās par redzamo skatu. Mēs ziedējām jaunībā, un savā jaunības plaukumā mēs baznīcā sajūtāmies it kā atsviesti viduslaiku tumšajā galā.

Es aizgāju vīlies. Laikam biju cerējis, ka tur Dievs būs klātesošs ar brīnumiem, ar saldumiem, ar jautrību. Altāra gleznā bija attēlots vīrs ar nokārtu galvu, izstieptām rokām; ļoti nelaimīgs pēc skata. Ejot ārā, es atskatījos uz altāra gleznu. Vai tas ir Dievs, kuram cilvēks uztic savu dzīvi, sevi pašu? Man radās bailes uzticēt savu dzīvi tik nelaimīgam Dievam.

*****

Notika kompānijas gada sapulce. Uztājās vadītāji, kuri stāstīja par paveikto un par nākamā gada iecerēm. Kad visi bija runājuši, firmas īpašnieki uzrunāja darbiniekus. Tas, ko teica viens no īpašniekiem, man paliks atmiņā. Viņš bija braucis uz Nacionālo bibliotēku, kur bija tikšanās ar kādu no valsts pārstāvjiem. Un tanī laikā bijusi intensīva satiksme. Viņam satiksmes plūsmā bija nepieciešams tuvākajā krustojumā izdarīt kreiso pagrieziena. Bet automašīnas plūdušas kā straupe. Skatoties viņš pamanījis, ka tuvojas firmas mašīna. Tās vadītājs, tuvojoties krustojumam, pamanījis, ka boss stāv krustojumā un mazliet nervozē. Firmas mašīna sagriezās šķērsām pāri joslām, un vadītājs ar smaidu sejā pamājis ar roku, it kā sacīdams: Lūdzu, bos! Boss izdarījis kreiso pagrieziena un laicīgi paspējis uz tikšanas.

Tikšanās laikā pretējā puse ir ievērojusi, ka viņš smaida labirdīgu smaidu. Pēc sapulces valsts pārstāvis ir vaicājis: Par ko tu smaidi? Un boss izstāstījis par notikumu ar savējo... Pasaules steigā satiksmes plūsmā starp daudziem svešajiem ir savējais. Cik silti un labi paliek ap sirdi, kad tu piedzīvo

nepieciešamību, argumentāciju un motīvus. Un kā kalpošanas mērķis izskan tieši pēdējie vārdi „sagatavodams Tam Kungam padevēīgus ļaudis”.

Lk 1:28-38: „Un eņģelis, pie viņas ienācis, sacīja: “Esi sveicināta, tu apzēlotā, Tas Kungs ar tevi!”.. Un eņģelis sacīja: “Nebīsties, Marija, jo tu zēlastību esi atradusi pie Dieva. Un redzi, tu tapsi grūta savās miesās un dzemdēsi Dēlu, un sauksi Viņa vārdu: Jēzus. Tas būs liels, un Viņu sauks par Visuaugstākā Dēlu, un Dievs Tas Kungs Tam dos Viņa tēva Dāvida troni, un Viņš valdīs pār Jēkaba namu mūžīgi, un Viņa valstībai nebūs gala.” Bet Marija sacīja eņģelim: “Kā tas var notikt? Jo es vīra neapziņos.” Tad eņģelis atbildēja un uz to sacīja: “Svētais Gars nāks pār tevi, un Visuaugstākā spēks tevi apēnos, tāpēc Tas, kas no tevis dzims, būs svēts un taps saukts Dieva Dēls. Jo Dievam nekas nav neiespējams.” Bet Marija sacīja: “Redzi, es esmu Tā Kunga kalpone, lai notiek ar mani pēc tava vārda.”

Izlasi un mēģini ieklausīties zēlastības pilnajos vārdos. Patiesais Kristus dzimšanas iemesls ir tas, ka cilvēks ir atradis zēlastību Dieva sirdī. No neizteicami lielas mīlestības, no

Cik silti un labi paliek ap sirdi, kad tu piedzīvo mirkli dzīvē, ka savējais ir īsts savējais, gatavs tev pakalpot tāpat vien, negaidot algas pielikumu vai prēmiju.

mirkli dzīvē, ka savējais ir īsts savējais, gatavs tev pakalpot tāpat vien, negaidot algas pielikumu vai prēmiju.

Nesen man viens jauns cilvēks atsūtīja e-pastu, kurā bija pielikums par Ziemassvētku svinēšanu. Atverot to, es izlasīju par dažādiem nepatīkamiem faktiem, kas saistās ar Ziemassvētku tradīciju. Vēstulē cilvēks man jautāja, ko es par to visu domāju? Es domāju vairākas dienas. Vēlreiz izlasīju Lūkas evaņģēlija pirmās nodaļas. Un, lasot atkārtoti, es atradu atbildes visām ķengām un riebīgajām lietām, kas bija minētas vēstulē.

Uzrakstīju atbildi: Sveiks! Izlasīju. Neko jaunu neatklāju. Tiešām, aprakstītie notikumi ir vēsturiski, un cilvēki daudz ko ir darījuši ar dažāda veida argumentiem un motīviem. Vēsturi nevar noliegt, to darīt nav jēgas. Taču es ticu, ka cilvēkam ir divas puses: labā un ļaunā. Cilvēks ir baudījis laba un ļauna atzīšanas koka augļus.

Kas tad ir patiesā Kristus dzimšanas būtība? Vai tās ir kristīgās dogmas? Vai Kristus dzimšana ir kādas konfesijas izdomāta pasaciņa? Vai kāds no rokrakstu pārrakstītājiem ir joka pēc pievienojis Kristus dzimšanas aprakstu kā senu leģendu? Bet varbūt Ziemassvētku blūči velk cauri pilsētai tāpēc, lai kristieši nepieminētu šo notikumu un nedomātu, ko nozīmē Kristus ienākšana šajā pasaulē? Laikam nē. Bet kas tad? Kur ir būtība?

Lūkas 1:11-17: „Tad viņam Tā Kunga eņģelis parādījās, stāvēdams kvēpināmā altāra labajā pusē. Caharija, to redzēdams, izbijās, un bailes to pārņēma. Bet eņģelis uz viņu sacīja: “Nebīsties, Caharija, jo tava lūgšana ir paklausīta, un tava sieva Elizabete dzemdēs dēlu, un tu viņa vārdu sauksi: Jānis... Un daudzus Israēla bērnus viņš atgriezīs pie Tā Kunga, viņu Dieva. Un viņš ies Viņa priekšā Ēljas garā un spēkā, piegriezdam tēvu sirdis bērniem un neklausīgos taisno domām, sagatavodams Tam Kungam padevēīgus ļaudis.” Šī rakstu vieta iezīmē cilvēcisko kalpošanu, tās nozīmi, tās

neizstāstāmas zēlsirdības Dievs ir gatavs dāvat grēka pārņemtajam cilvēkam savu Svēto Garu. Caur grēka pārņemtu cilvēku Dievs ienāk šajā pasaulē, lai varētu izglābt cilvēku no nāves. Man bail pat iedomāties, kas notiktu, ja jaunava Marija būt atbildējusi eņģelim: Es neticu!

Vai cilvēks kādreiz tā īsti ir apdomājis, cik lielu pateicību mēs esam parādā Dievam, kurš izvēlējās ienākt šajā ļaunuma nomocītājā teritorijā, lai cilvēku izglābtu?

Lk. 1:46-55: „Un Marija sacīja: “Mana dvēsele slavē To Kungu, un mans gars gaviļē par Dievu, manu Pestītāju, jo Viņš ir uzlūkojis savas kalpones zemumu; redzi, no šī laika visi bērni bērni mani teiks svētīgu, jo Varenais lielas lietas pie manis ir darījis, un svēts ir Viņa Vārds, un Viņa zēlastība paliek uz radu radiem pie tiem, kas Viņu bīstas. Viņš gādājis par Savu kalpu Israēlu un pieminējis Savu zēlastību, kā viņš runājis uz mūsu tēviem, uz Ābrahāmu un viņa dzimumu mūžīgi.”

Īstais Ziemassvētku svinēšanas un prieka avots ir Marijas teiktie vārdi: „Mana dvēsele slavē To Kungu, un mans gars gaviļē par Dievu, manu Pestītāju.” Es (cilvēkbērns) vēlos priecāties par Kristus pestīšanas darba iesākumu, par to, ka Dievs nebija aizmirsis cilvēku cilti, bet pieminēja cilvēkam (Ābrahāmam) doto solījumu: Tevī tiks svētītas visas zemes tautas!

Jā, Kristus nav dzimis Ziemassvētkos. Bet kristieši tieši šajā tumšajā laikā, laikā, kad liekas, ka viss ir apkārt tik nospiedošs, tik bezcerīgs, vēlējās ienest cerības gaismu, iedegt liesmiņu cilvēku sirdīs, lai tā sasildītu mūs – grēka pārņemtus cilvēkus, bezspēcīgus stāties pretī ļaunumam.

Das ist wunderbar! This is wonderful! Это замечательно! Tas ir brīnišķīgi!

Esiet pateicīgi par to, ka Dievs nelauza savu solījumu Ābrahāmam, bet solīto piepildīja! Un es visiem novēlu priecīgus Kristus dzimšanas svētkus, priecīgus Ziemassvētkus!

BRĪNUMAINAIS GARA AUGLIS

KRŪ: Māšuk, nu nelien visu laiku virsū maniem zīmējumiem! Re, atkal iekāpi manā plūmē, ko tikko izkrāsoju!.. Nu, un tagad tu uzlāčoji virsū ābolītim! Tas jau tikko bija apžuvis, bet nu viss nopēdots lillā! Tu sabojā visus manus augļus!

KRĀ: Beidz čīkstēt, brāļuk! Es arī šeit dzīvoju un varu pastaigāties, kur gribu, pa savu māju! Pa visām istabām! Kur tik man ienāk prātā!

KRŪ: Labi, labi, staigā, bet tev nav obligāti jāizbradā mani zīmējumi!.. Nu, ko tu tagad mīcies pa manu skaisto mango augli! Tas tagad izskatās pēc rūtainas granātas! Redzi, kā tu viņu nopēdoji? Es tūliņ nesavaldīšos un iešaušu tev pa ausi!

MAMMA: Ko es te dzirdu? Vai tad Jaunā gada pirmās dienas jāiesāk ar kašķiem? Jūs taču Vecgada vakarā apņēmāties būt jauki viens pret otru un šogad vairs nestrīdēties.

KRŪ: Es varu arī nestrīdēties, ja vien māsa tiktu izolēta no šīs istabas, kamēr nožūst mani zīmējumi. Re, mammucīt, kādi smuki augļi man bija sanākuši, bet māsa tik sirsnīgi pa tiem pastaigājās, ka tie vairs ne pēc kā neizskatās! Esmu trakoti dusmīgs uz viņu!

KRĀ: Es arī varu būt dusmīga, ka tu tos savus zīmējumus esi izklājis tur, kur man jāstaigā!

KRŪ: Te tev nav nekāds parks! Lielā staigātāja. Tu vispār nemūžam nevarētu pat vienu tik smuku

augli uzzīmēt, kā es! Varbūt tikai kādu sažuvušu rozīni.

MAMMA: Man, mīlie bērni, šķiet, ka jūsu gara augļi šobrīd izskatās pēc sažuvušām rozīnēm!

KRŪ: Gara augļi - kas tie tādi?

MAMMA: Gara auglis ir – piemēram, pacietība, laipnība, mīlestība, prieks, miers, lēnprātība... Taisni tas, kā jums abiem šobrīd nepavisam nav.

KRŪ: Kur tad tādus augļus vispār var izaudzēt? Kādos kokos tie aug un kurā dārzā?

MAMMA: Šis auglis aug sirds dārzā.

KRĀ: Sirds dārzā?

KRŪ: Interesanti, kāds dārznieks tādus audzē?

MAMMA: Es zinu vienu lielisku Dārznieku, kurš šos augļus var izaudzēt, un to arī dara.

KRŪ: Bet, ja tev, māsiņ, būtu kaut viena Gara augļa īpašība, tad tu ar savām nešpetnajām pēdīnām neizbradātu manus skaisti uzzīmētos augļus, bet smuki un pazemīgi stāvētu maliņā un apbrīnotu manu mākslinieka talantu!

DALĪTIES MĪLESTĪBĀ

Adventistu Latvijas draudžu savienības bīskapam Vilnim Latgalim gadu mijā bija iespēja piedalīties „Iedvesmas konferencē”, kas notika Norvēģijā, Tirefjordes adventistu vidusskolā. Sarunā ar „Adventes Vēstīm” viņš bija gatavs dalīties savos iespaidos, kā arī pastāstīt par tuvākajiem plāniem un iecerēm šeit, Latvijā.

Pagājušā gada nogalē un šī gada sākumā man bija patīkama iespēja piedalīties Skandināvijas ASI (Adventist Services and Industries) rīkotajā „Iedvesmas konferencē” („Transforming grace”) Norvēģijā. ASI ir adventistu organizācija, kura vieno cilvēkus, kas darbojas ar adventistu draudzi saistītās struktūrās – tās ir izdevniecības un tipogrāfijas, plašsaziņas līdzekļi (piemēram, Zviedrijas *Life Style TV*), veselīga dzīvesveida centri utt. Pateicoties *Life Style TV*, konferenci bija iespējams tiešraidē vērot internetā.

Par konferenci

Pasākumā pārsvarā piedalījās Skandināvijas pārstāvji: arī Norvēģijas ūnijas prezidents un konferenču vadītāji, Zviedrijas ūnijas vadītājs; bet bija arī dalībnieki no Eiropas, ASV un arī Baltijas valstīm (Latvijas un Igaunijas). Grupā no Latvijas bija vairāki jaunieši, t.sk. Latvijas draudžu savienības Jauniešu nodaļas vadītājs Daumants Kleimanis. Dalībnieku kopā bija ap 300.

Galvenie konferences runātāji un iedvesmotāji bija Dženeta un Džerijs Peidži (*Janet & Jerry Page*) no ASV, iepriekšējā tikšanās ar viņiem bija Slovēnijā, TED mācītāju sanāksmē 2012. gada augustā.

Galvenais akcents šajā konferencē bija draudzes locekļu garīgā atmoda, kas ir arī mūsu Vispasaules baznīcas mērķis – atmoda kopā ar reformāciju. Gan abi minētie runātāji, gan pārējie konferences viesi vērsa uzmanību uz to, kā veidot patiesas, dziļas un personīgas attiecības ar Dievu, stāstot iedvesmojošus piedzīvojumus no savas dzīves. Runātāji bija ļoti atklāti, stāstot par sevi, par savu dzīvi, dzīves krīzēm un par to, kā Dievs palīdzējis tās pārvarēt. Tas ļoti uzrunāja un iedvesmoja klātesošos un arī mani, protams.

Konferencē valdīja ļoti patīkama atmosfēra, man radās priekšstats, ka skandināvi ir brīnišķīgi cilvēki, viņi nestrīdas, ir ļoti laipni, pretimnākoši, tajā pašā laikā korekti un konsekventi. Konferences laikā bija arī darbs grupās, kuras vadīja gan

skandināvi, gan viesi no ASV. Tika aplūkotas dažādas tēmas („Garīgā veselība un emocionālā inteliģence”, „Kā, lasot Bībeli, atklāt Dieva gribu savai dzīvei?” u.c.). Bija arī paneldiskusijas ar cilvēkiem, kuri darbojas adventistu biznesa struktūrās, piemēram, ar lielas tipogrāfijas vadītāju no Dānijas un Zviedrijas *Life Style TV* veidotājiem.

Uzticēties Dievam

Viena no konferences tēmām bija, kā mums kļūt par pievilcīgiem kristiešiem, tādiem, kas ar savu dzīvi var liecināt par Dievu, Dieva glābšanas plānu, par Jēzus Kristus piemīlību un rakstura jaukumu. Viens no secinājumiem ir tāds, ka sākums pārmaiņām ir manas dzīves nodošana Dievam visā pilnībā. Bībelē teikts, ka nevar kalpot diviem kungiem. Ja mēs izvēlamies kalpot Kristum, mums jāuztic Viņam sava dzīve, visi savi nākotnes plāni, neatkarīgi no tā, kā mēs pašreiz jūtamies, kāds ir mūsu materiālais stāvoklis, veselība vai arī kāds ir draudzes stāvoklis. Bet uzticēšanās, protams, neveidojas pati no sevis. Dievs no savas puses uzticību ir atklājis daudzus un dažādos veidos, bet no mūsu puses uzticēšanās Dievam bieži vien paliek teorijas līmenī.

Uzticēties ir jāmācās. Mēs dzīves laikā mācāmies uzticēties Dievam arī caur Bībeles varoņu piedzīvojumiem. Ābrahāms nepārprotami uzticējās Dievam, bet arī viņa dzīvē bija uzticības krīzes. Tikai ejot tām cauri, viņš atkal no jauna mācījās arvien vairāk uzticēties Dievam. Arī apustulis Pāvils visas dzīves laikā turpināja mācīties un vingrināties uzticēties Dievam. Mums šāda pieredze ir jāapgūst katru dienu. Šie piedzīvojumi ar Dievu mums dod divējādu ieguvumu – tie stiprina mūsu pašāvēību, jo Dievs a priori ir uzticams, un mūsu uzticēšanās Dievam iedrošina arī citus cilvēkus uzticēties Viņam vairāk. Mūsu pieredze var būt arī kāda cilvēka pirmais solis ticības ceļā.

Ticība, cerība, mīlestība

1Kor.13. nod. pieminētas 3 svarīgas prioritātes – ticība, ce-

rība un mīlestība. Cerība ir saistīta ar Svēto Garu, kurš ikvienam cilvēkiem sniedz cerību jebkuros apstākļos. Cerība paceļas pāri šīs dzīves realitātei; tā skata neredzamo pasauli, tā uzvar nāvi, pateicoties Kristus pienestajam upurim Golgatā. Daudzi cilvēki dzīvo cerības krīzē vai pat bezcerībā, viņi mēģina šo tukšumu aizpildīt ar citām lietām un vērtībām. Varētu teikt, ka cilvēku dzīves ir pārpildītas ar dažādiem surogātiem un atkritumiem, kas nesniedz nekādu nākotnes cerību. Tajā pašā laikā cilvēki turpina meklēt ko īstu un patiesu, bet nespēj atrast. Bet šo patiesi īsto un vērtīgo - cerību, „kas uzvar nāvi” –, ir atklājis Dievs, un mēs varam palīdzēt cilvēkiem to sasniegt.

Kims Basls no ASV runāja par Dieva mīlestības spēku. Viņš ir uzņēmējs un patiess Dieva bērns. Viņš atklāja, kā Dieva mīlestība iespaido viņa dzīvi. Katru dienu viņš lasa 1Kor. 13. nodaļu un iesaka to darīt ikvienam, jo katru dienu viņš atklāj tur kaut ko jaunu. Tas būtu arī mans ieteikums – biežāk pakavēties šajā nodaļā, pārdomājot Kristus rakstura atklāsmi.

Prioritātes

Vēl konferencē tika runāts par to, cik būtiski ir izvēlēties dzīvē pareizās prioritātes. Bieži vien mēs sekojam tām prioritātēm, kuras izvēlās kādi citi cilvēki, vai tām, kuras nosaka sabiedrība. Tās parasti ir materiālās prioritātes, kas uzlabo dzīves kvalitāti. Arī Eiropas savienības nākošā plānošanas perioda (2014.-2020.g.) prioritāte ir ekonomiskā attīstība, kas radītu jaunas darbavietas un iedzīvotāju turību. Kultūras un garīgās vērtības tiek noliktas malā vēlākam laikam. Bet tā ir bīstama tendence. Paredzams, ka tuvākajos gados arī Latvijā tās jomas, kuras mēs varam saukt par garīgām, saņems mazāku vai vispār nesaņems finansiālu atbalstu. Līdz ar to kristiešu loma sabiedrībā pieaugs, lai šīs garīgās vērtības nepazustu, bet tiktu pasniegtas cilvēkiem ar Kristus metodēm. Tas ir tiešais kontakts ar cilvēkiem, palīdzība cilvēkiem viņu vajadzībās, draudzība un labu attiecību veidošana un uzturēšana. Un tikai tad skanēja Kristus aicinājums: „Seko Man!” Šī ir visiedarbīgākā metode. Cilvēki, meklējot informāciju internetā un citos pieejamos avotos, kļūst orientēti uz jaunās un jaunas informācijas iegūšanu, nevis uz dzīves pārmaiņu un patiesu nodošanos Dievam.

Misija

Latvijā vairākus gadus darbojas Bībeles korespondences skola, bet skandināvu pieredze mani pārliecināja, ka šajā jomā arī mums ir iespējama izaugsme. Norvēģijā tiek piedāvātas vairāk nekā 15 programmas par dažādām Bībeles tēmām. Bībeles korespondences skolas dalībnieki tiek aklātie, viņiem ir iedvesmojošas nedēļas nogales, kur viņus uzrunā mācītāji vai īpaši sagatavoti cilvēki; dalībnieki piedalās nodarbībās, diskusijās un bauda sadraudzību. Pēc šī tiešā kontakta daudzi no dalībniekiem atzīst, ka tagad viņiem ir daudz vieglāk pieņemt lēmumu par sekošanu Kristum, kristībām un pievienošanos draudzei.

Konferences laikā bija ielānota arī Misijas diena, kad bija iespēja kalpot tuvākajā pilsētīnā, Honefosā apmeklējot vietējos iedzīvotājus viņu mājās, iesaistoties sarunās, dalot grāmatas un iepriecinot ar kora dziedātajām dziesmām vietējā 4-stāvēgajā lielveikalā, kas raisīja pozitīvas emocijas gan dziedātajos, gan klausītajos.

Atziņas no darba grupām

Konferencē bija arī dažādas darba grupas. Bija grūti izvēlēties, kurp doties, jo vairākas grupas notika vienlaicīgi. Man

izdevās apmeklēt tieši tās grupas, kuras visvairāk vēlējos. Mani ieinteresēja nodarbība, kuras tēma bija „Kā lietot laiku talantus un resursus?” kuru vadīja Džeremijs Cvikers (Matsona misijas skola). Gan laiks, gan visi mūsu talanti un resursi ir Dieva doti. Temats it kā zināms, tomēr bija interesanti, pamatojoties uz Bībeles un Pravešu Gara tekstiem, atklāt sfēras, kurās vēl daudz ko varu uzlabot.

Kims Basls (ASV) runāja par to, kā atklāt Dieva mīlestību un kā sniegt to tālāk citiem praktiski. Vai šī dievišķā mīlestība atspoguļojas arī manā dzīvē? Tas taču ir Dieva mērķis – lai Viņa mīlestība atspoguļotos Viņa bērnu dzīvē, un šī mīlestība tad arī palīdzēs citiem atrast ceļu pie Dieva.

Mīlestība ir lielākais motivējošais spēks pozitīvai cilvēka rīcībai. Mēs zinām, ka mīlēt nevienu nevar piespiest. Labākā motivācija, kad es izvēlos kaut ko darīt vai nedarīt, ir tāpēc, ka es mīlu. Es tā nedaru tāpēc, lai kaut ko sev iegūtu – īsta mīlestība ir nesavtīga. Dieva mīlestība un Viņa labvēlība ir tā, kas mūs motivē dot arī Viņam vislabāko, gluži tā, kā vecāki dod bērniem visu labāko neatkarīgi no viņu uzvedības. Bet kad mēs piedzīvojam dievišķās mīlestības atklāsmi savā dzīvē, tad nākam pie atziņas, ka Kristus jūgs, kas mums dzīvē reizēm šķiet smags un ne pārāk patīkams, kļūst viegls, un mēs labprāt vēlamies Viņam sekot un paklausīt.

Mūsdienu pasaulē cilvēku motivācija Nr.1 ir nauda. Cilvēki strādā naudas dēļ, reizēm ir pat gatavi doties laulībā naudas dēļ. Bet Dieva valstībā prioritāte Nr.1 ir mīlestība. Šī skola mums ir jāapgūst šeit, virs zemes. Cilvēki, lai iegūtu naudu, atdod savu laiku, bet Dievs aicina atdot savu laiku, nevis lai iegūtu naudu, bet lai iegūtu mūžību.

Latvijā

Latvijas draudžu savienībā mēs mācāmies darboties komandā, jo visu darbu paveikt vienam vai dažiem cilvēkiem nav iespējams. Mums ir padome, administratīvā komiteja, dažādas kalpošanas nodaļas un komitejas, kuras darbojas savas kompetences un uzdevumu ietvaros. Pašlaik mēs aktīvi strādājam pie Stratēģiskā plāna projekta, jo kongresā piedāvātais projekts netika pieņemts. Mums bija apņemšanās paveikt šo darbu līdz 2013. g. beigām, bet dažādu steidzamu jautājumu risināšanas dēļ šis process ir aizkavējies. Protams, pamatā mūsu plāns būs balstīts uz Ģenerālkonferences, Transeiropas divīzijas un Baltijas ūnijas Stratēģiskajiem plāniem, tomēr mēs vēlamies, lai šajā plānā būtu ietvertas arī Latvijas vajadzības. Mums jābūt skaidri definētiem mērķiem, plānam un resursiem to sasniegšanai.

Viens no šādiem mērķiem, ko esmu izvirzījis un saņēmis arī atbalstu no daudziem, ir: lūgt un darboties Svētā Gara vadībā, lai 5 gadu laikā draudzes locekļu skaits dubultotos. Pašreiz mums draudžu sarakstos ir apmēram 4000 cilvēku. Aktīvi draudzes dzīvē piedalās gan krietni mazāk, jo daudzi atrodas ārpus Latvijas darba meklējumos vai citu apstākļu dēļ, citi ir vienkārši pasīvi, draudzi apmeklē reti un draudzes dzīvē nepiedalās. Viena no prioritātēm, protams, ir pielikt pūles, lai šos neaktīvos draudzes locekļus atkal iesaistītu draudzes dzīvē. Mūsu mērķis nav tikai uzlabot draudzes statistiku, bet piedzīvot patiesu, dziļu, cilvēku dzīves izmaiņošu garīgu atmodu, un, personīgi iepazīstot Kristus mīlestību, Svētā Gara spēkā darītu zināmu Latvijā mūžīgo Evaņģēliju, lai palīdzētu cilvēkiem sagatavoties Kristus atnākšanai.

Lūgsim par to! Degsim par to! Liecināsim par to!

Vilnis Latgalis

JAUNA GRĀMATA

PATIESAS LIECĪBAS PAR DIEVA BRĪNUMAINO DARBĪBU

"Biju palicis bez pārtikas, bet man vajadzēja vai nu virzīties uz priekšu, vai arī mirt no aukstuma un bada. Es tiešām necerēju to paveikt un jautāju sev, vai kādam pasaulē manis pietrūktu, kad izdzirdēju balsi, kas teica: „Griezies pa kreisi!”

Pavēros apkārt, bet manā redzeslokā neviena nebija. Turpināju virzīties uz ziemeļiem, kad atkal balss mani uzrunāja, gandrīz lūgdamās: „Griezies pa kreisi!”

Man nebija ne mazākā iemesla griezties pa kreisi un novērsties no pietekas gultnes. Ceļš pa kreisi veda uz kalnu grēdu un, pat ļaunāk, plosošam vējam tieši zobos. Kad atsāku virzīties uz ziemeļiem, mani

pārņēma savāda sajūta, it kā es bēgtu prom no Dieva. Kāds neredzams spēks turējās pretim manam saprātam un spriedumiem. Es nespēju to izturēt, tādēļ ieskatījos kompasā un pagriezos pret kalniem...”

Izdevniecības PATMOS grāmatu galds
Rīgā, Baznīcas ielā 12a un
grāmatnīca “Amnis” Lāčplēša ielā 37